

O.A.

ANTI-SHELL-AKTIE

SPROOKJE

STARTBAHN WEST

13.5.88 12,-

DE ZWARTE

WE SHELL OVERCOME

101

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft: wereldwinkel/kraakkroeg,
Rotterdam: Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolektieve boekhandel, Arnhem: Info-kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen: De Uitbuyt, Amsterdam: Fort van Sjakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/Wereldwinkel

Kopy naar postbus 10233 in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dins- en woensdag via telefoonnummer 070-892098 en de rest van de week via de postbus. Aboos thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen betalen het dubbele. Politieke gevangenen krijgen hem/haar natuurlijk gratis zolang hun gezeeling duurt. Stort gul en onbeschoft (maar minimaal het vereiste) op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, in Leiden.

INHOUD

- 2: DIT DUS
- 3: SHELL-ACTIES
- 4: SHELL-ACTIES
- 5-11: ALLES OVER SHELL
- 12-13: HETZES
- 14-15: KOLLEKTIEVEN
- 15: 1 MEI IN GRONINGEN
- 16-18: MARTIN FORAN
- 19 : EEN SPROOKJE EN EEN DISKUSSIE
- 20-21: CITY GRONINGEN
- 22: ANTI-RACISME
- 23: PALESTINA DEMO
- 24-27: STARTBAHN WEST
- 28: AGENDA

VERKLARING ANTI-SHELL-AKTIES

Op het moment vindt er een groot aantal akties tegen Shell plaats. In het kader daarvan hebben wij één nacht voor de jaarlijkse Shell-aandeelhoudersvergadering een aantal pompen en reservoirs van Shell op terreinen van bedrijven en gemeentelijke instellingen aangepakt; reservoirs vervuld, pompen vernield en leuzen gekalkt. Naast de "gewone" Shell-pompen die voornamelijk door particulieren worden gebruikt is er een groot aantal bedrijven en instellingen dat Shell-pompen op hun eigen terrein heeft staan.

De aanleiding voor deze akties is de rol die Shell nog steeds speelt bij het in stand houden van het apartheidssysteem in Zuid-Afrika. Het verzet in Zuid-Afrika vraagt al jaren om een effectieve boycot van dat land en wordt daarin gesteund door anti-apartheidsgroepen in de Westerse wereld. Het enige antwoord daarop van Shell is een advertentiekampagne voor democratische rechten in de liberale Zuid-Afrikaanse kranten; hun personeelsadvertenties verschijnen daarnaast in de witte conservatieve pers. Bovendien gaan olieleveranties aan leger en politie gewoon door en profiteert Shell aan de grove uitbuitingsverhoudingen die gegarandeerd worden door het apartheidssysteem. Het apartheidssysteem heeft niet alleen belang bij de aanwezigheid van Shell, Shell heeft net zoveel belang bij het apartheidssysteem.

Bedrijven en gemeentes die grootverbruikkontrakten met Shell hebben, ondersteunen hiermee het apartheidssysteem. Voor die bedrijven gelden alleen maar economische argumenten. Voor gemeentes geldt hetzelfde, ondanks het feit dat ze dit proberen te verbergen met het schrijven van nota's over anti-racisme en anti-apartheidsbeleid. Zij maken deel uit van hetzelfde kapitalistische systeem, waarbij winst maken gebaseerd is op uitbuiting, in dit geval op uitbuiting van zwarte mensen in Zuid-Afrika.

Juist om bij dit soort, grotere, gebruikers van Shell-producten de druk te vergroten, hun kontrakten met Shell op te zeggen, hebben wij deze akties gevoerd. Tegelijkertijd is het een signaal aan Shell dat wij ze ook op andere plaatsen weten te treffen.

Dit zijn de direkte, konkrete bedoelingen van onze aktie. Wij willen ook duidelijk maken dat het funktionieren van Shell in Zuid-Afrika in wezen

niet verschilt van haar funktioneren waar dan ook. Hier produceert Shell gifbelten en drijft de gasprijzen op. Op Curacao maakt ze de halve bevolking werkeloos. De hier geproduceerde(en verboden) bestrijdingsmiddelen dumpst ze in de derde wereld. Met behulp van biotechnologie en zaadveredeling probeert Shell greep te krijgen op de wereld voedselproductie. En in Zuid-Afrika voorziet ze het apartheidssysteem van olie.

Op alle terreinen en in alle landen waar Shell actief is, is haar handelen gericht op het vergroten van haar winst en macht.

Uitbuiting en onderdrukking zijn daar voorwaarden voor, in de derde wereld brutaal en meedogenloos, hier in het westen subtieler. Het zijn dan ook die uitbuitings-, en onderdrukkingsverhoudingen die we willen bestrijden.

Onderdeel van die strijd is nu de strijd voor de terugtrekking van Shell uit Zuid-Afrika. Die strijd kan op tal van manieren gevoerd worden.

Een konsumentenboycot, zoals nagestreefd wordt door het KZA en de AABN, zien wij als een effectief middel, naast andere akties. Juist verschillen de aktievormen kunnen elkaar versterken.

Maar het KZA en de AABN denken daarnaast door een meerderheid van de bevolking achter zich te krijgen de overheid tot effectieve maatregelen te kunnen dwingen. Dat vinden wij een illusie, omdat

Weer actie tegen Shell

de belangen van de overheid en bedrijven als Shell met elkaar verstrengeld zijn.

Op dit moment uit zich dat in de politieke formulering van de maatregel die bedrijven moet verbieden in Zuid-Afrika te investeren. De beslissing om te investeren in Zuid-Afrika wordt hier door de Koninklijke Shell genomen. Dankzij de formulering van de maatregel vallen de investering van de Shell-dochter in Zuid-Afrika echter niet onder dit verbod. Nederlandse multinationals

kunnendus gewoon doorgaan met investeren in Zuid-Afrika. Gelijktijdig gaat de handel met Zuid-Afrika ongehinderd door. Diezelfde verstremgeling van belangen en bedrijfsleven wordt duidelijk uit het optreden van politie en justitie die wild om zich heen slaan in een poging de radikale anti-apartheidsbeweging tot zwijgen te brengen. Wij weten daarentegen precies wie we willen raken. Daar gaan we mee door en dat is onze kracht.

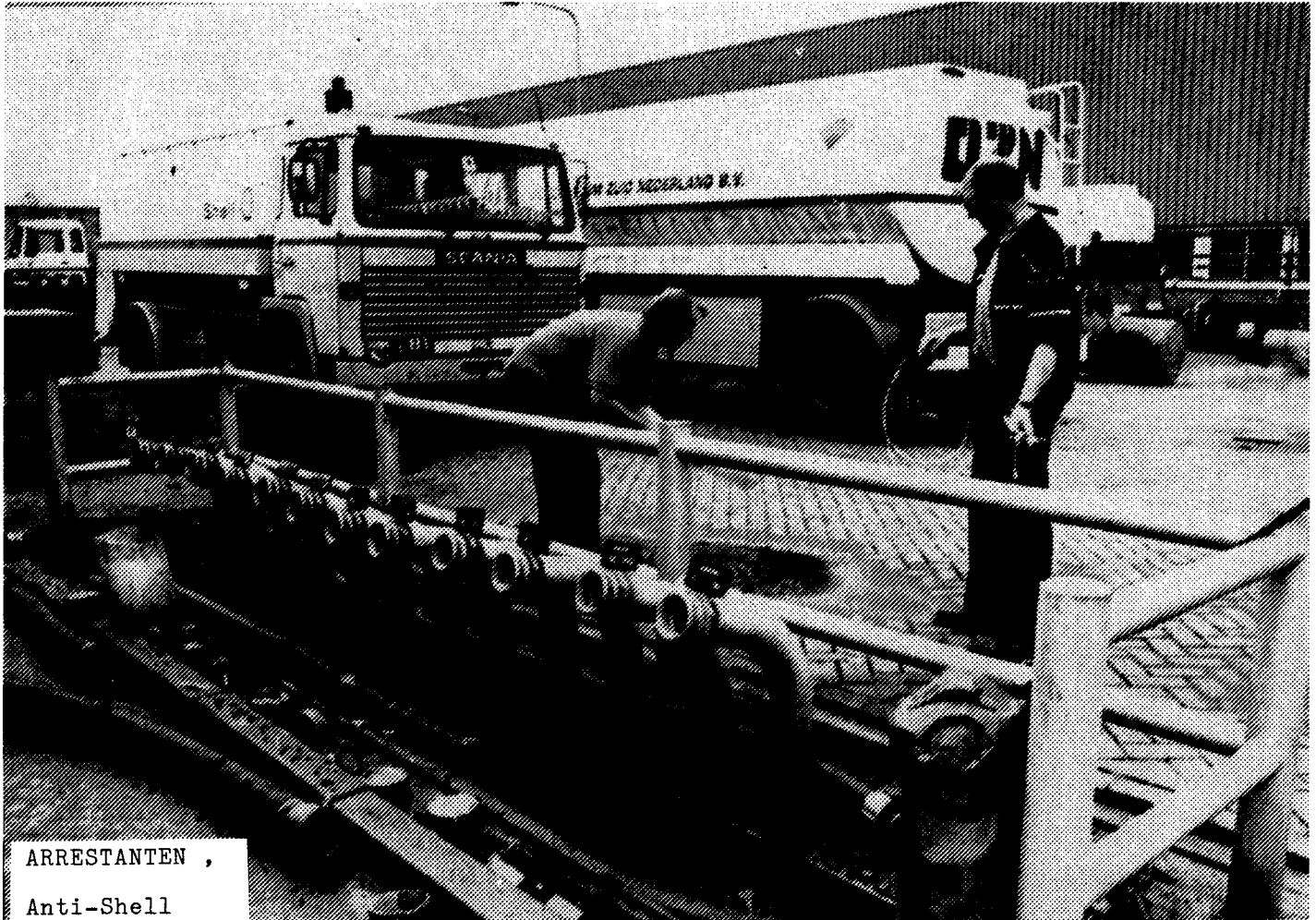
Deze akties dragen wij op aan de op 4 mei 1988 ter dood veroordeelde ANC-strijdersters Mzondeleli Nondula en Mthetheleli Mncube.

Uit verklaringen is gebleken dat er meer is gebeurd tegen shell. De burgerlijke pers wil blijkbaar het verzet tegen shell doodzwijgen.

In Nijmegen werd een gewoon Shellstation aangepakt. In Eindhoven werd bij een van de twee pompen, een distributie station, 100.000L vervuild. In Den Haag werden bij de busmaatschappij HTM slangen doorgezaagd, de reservoirs vervuild, leuzen gekalkt en de vulpistolen ontvreemd. Bij V&D werden slangen gezaagd en leuzen gekalkt op vrachtwagens van V&D.

In Rotterdam zijn Shell pompen onklaar gemaakt op de terreinen van, het militaire elektronika-bedrijf Rietschoten & Houwens, van V&D en van Ford Wilton

Ook werd daar de Giro-maat betaalautoomaat gesloopt. Shell en de Postbank regelen via de giromaat het betalingsverkeer. In Rotterdam werden ook V&D en een groot transportbedrijf aangepakt. In Hilversum werden bij het Thermos Shellcentrum de slangen doorgesneden, de reservoirs vervuild en auto's onklaar gemaakt. ook werd er geklad.

ARRESTANTEN ,
Anti-Shell

De vier mensen die opgepakt zijn in Muiden in de landelijke Anti-Shell nacht van 7 op 8 maart kunnen opnieuw opgepakt worden. De vier werden na vier dagen cel en drie huiszoekingen door de rechter-kommissaris vrijgelaten. Hiertegen ging justitie in beroep en met succes. Ze mogen weer vastgezet worden "uit vrees voor herhaling". Ze zijn nog niet opnieuw opgepakt, maar bij volgende pompakties hoef je er dus niet op te rekenen dat je na vier dagen vrijkomt.

Van de 8 arrestanten van 11-4 zit er nog één vast. Zijn voorarrest loopt op 24 mei af, maar kan met 30 dagen verlengd worden (2x nog). Hij blijft zwijgen en kan natuurlijk hard steun gebruiken. Schrijf hem René Roemersma Penitentiare-Inrichting Demersluis-Paviljoen 3 Wenckebachweg 48 A'dam

Op 11-4 werden 8 mensen opgepakt op verdenking van deelname aan akties van o.a. de RARA.. Een 9e arrestant werd in de "chaos" vergeten en ontkwam hierdoor aan arrestatie. Twee weken later ging hij zichzelf aangeven. Dit kwam echter "niet zo gelegen" kortom ze wilden hem niet en wensten zelf uit te maken wanneer ze tot arrestatie overgingen. Hierop spant de 9e een kort geding geding aan met de eis dat hij niet meer gearresteerd wordt. Tot de uitspraak op 11 mei zal hij in ieder geval niet worden gearresteerd.

De zoveelste zeepbel in de zgn. RARA zaak.

Er is een kort geding aangespannen tegen het nog verder verhoren door justitie en politie van de politieke gevangene van 11-4, die nog steeds van z'n vrijheid beroofd wordt. De verhoren zijn intimerend, vernederend en een inbreuk op de privacy van hem; hij wordt vrijwel dagelijks verhoord.

SHELL: DE MULTINATIONAL

EEN GEMEENTELIJKE BOYKOT VAN SHELL

Begin mei gaat de nijmeegse gemeenteraad praten over een gemeentelijk anti-apartheidsbeleid. De PvdA en Radikaal Links hebben hierover een konsept nota geschreven.

In deze nota leggen de PvdA en Radikaal Links o.a. uit waarom de gemeente als grootverbruiker van Shell, de Shell niet kan boycotten. Met deze houding zijn we het niet eens. Juist de gemeente als grootverbruiker zou zich sterk moeten opstellen tegen de aanwezigheid van de Shell in Zuid-afrika door een boycot van dit bedrijf. Deze opstelling zou de gemeente ook ten aanzien van andere bedrijven, die met het Zuidafrikaanse apartheidsregiem kollaboreren en die flink verdienen door de onderdrukking van zwarte mensen in Zuid-afrika, moeten innemen. Ook Philips is zo'n bedrijf.

In dit artikel willen we uitleggen waarom we vinden dat de gemeente bijvoorbeeld de stadsbussen niet langer op Shell laat rijden, zoals nu het geval is.

EEN INTERNATIONALE BOYKOT VAN ZUID-AFRIKA

De afgelopen maanden is er weinig aandacht geweest voor het isoleren van Zuid-afrika ter ondersteuning van de bevrijdingstrijd. Nadat op 24 februari 1988 het Zuidafrikaanse apartheidsregiem besloot 17 politieke organisaties, waaronder het UDF en de COSATU, monddood te maken, wordt de discussie over internationale boycot van Zuid-afrika weer aktueller. Het verzet in Zuid-afrika roept al jaren op tot een internationale boycot. Het ANC ziet de boycot als een aanvulling op de bevrijdingstrijd en als een daadwerkelijke invulling van solida-

riteit. De boycot kan de strijd tegen apartheid bekorten en de economische schade, de verwoesting van het land en het lijden van de zwarte mensen zo klein mogelijk houden

APARTHEID EN EKONOMIESE BELANGEN

Apartheid is een wettelijk stelsel dat de onderdrukking en uitbuiting van de zwarte meerderheid met wapens en andere vormen van geweld (bv. arrestaties, deportaties en het verbieden van politieke organisaties) mogelijk maakt. Apartheid beschermt de economische rijkdom van de witte minderheid en de winsten van buitenlandse investeerders. Apartheid ontnemt zwarte mensen alle mensenrechten. Ruim 26 miljoen mensen hebben in Zuid-afrika niet het recht om te gaan, te staan en te wonen waar ze willen. Ze mogen alleen daar naar toe waar de ondernemers ze nodig hebben.

De strijd tegen apartheid is onder andere een strijd tegen de racistische minderheid in Zuid-afrika. Hun positie kan verzwakt worden door ze economies, politiek, sociaal militair, diplomatiek, cultureel, sportief etc. te boycotten. Naast het racistische denken en handelen van de meeste witten Zuidafrikanen, vormen de economische belangen die ondernemers hebben bij het apartheidstelsel een belangrijke reden waarom apartheid nog steeds bestaat. In bijvoorbeeld 1981 was het gemiddelde winstpercentage op investeringen in Zuid-afrika het hoogste van de westerse wereld, namelijk 9%. De afkondiging van een effectieve economische boycot houdt in: -dat het met name de westerse bedrijven wordt verboden nog langer te collaboreren en te profiteren van de apartheid en

-dat (Zuidafrikaanse) bedrijven niet langer hun produkten van apartheid kunnen exporteren.

SAMENWERKING TUSSEN BEDRIJVEN EN DE ZUIDAFRIKAANSE REGERING

Een werkelijk effectieve boycot is tot nu toe niet van de grond gekomen. Westerse ondernemingen en de Zuid-afrikaanse regering doen er van alles aan om zo'n boycot te voorkomen en het zwarte verzet in te dammen. Ze zoeken bijvoorbeeld sluiptwegen om sancties te omzeilen. Shell heeft daar al enige ervaring mee. Vanaf eind 1975 roepen de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Organisatie van Afrikaanse Eenheid op tot een olie-boycot. In de periode tussen 1979 en 1982 zijn er 23 Shell tankers ontdekt die gezamenlijk 4.5 miljoen ton ruwe olie naar Zuid-afrika hebben vervoerd. Deze olieleveranties zijn van levensbelang voor Zuid-afrika omdat er geen olie in Zuid-afrika is. Het isoleren van Zuid-afrika heeft dus niet alleen een psychologisch effect, zoals bij de sportboycot. Het zuid-afrikaans apartheidsregiem heeft er ook economische belangen bij om niet geïsoleerd te worden van de rest van de wereld. Als er niet meer wordt geïnvesteerd in Zuid-afrika en als er niet meer door Zuid-afrika kan worden geëxporteerd verdwijnen een groot deel van de inkomsten. Daarnaast is het voor de Zuid-afrikaanse regering zeer belangrijk om over technologische kennis te kunnen beschikken om de economie draaiende te kunnen houden. Deze kennis wordt voor

een groot deel geleverd door buitenlandse bedrijven en universiteiten. Door kennis van bijvoorbeeld Shell is Zuid-afrika in staat om gas uit kolen te winnen. Philips leverde onder andere computers aan het repressieapparaat.

GEEN DIALOOG MAAR EKONOMIESE DRUK

De laatste tijd zijn er ook bedrijven met vestigingen in Zuid-afrika die zich tegen het apartheidsregiem uitspreken. Zij geven de politieke verhoudingen (apartheid) in Zuid-afrika de schuld van het toenemend verzet van de zwarte bevolking, zoals stakingen en consumentenboycots. De winsten zijn mede door het verzet in Zuid-afrika gedaald.

Het bedrijfsleven wil een zo gunstig mogelijk investeringsklimaat. Dat wil zeggen dat ze in Zuid-afrika de bestaande werkverhoudingen willen handhaven (lees: de huidige uitbuiting van de zwarte bevolking) en alleen de politieke verhoudingen veranderd willen zien. De economische verhoudingen beschouwt het bedrijfsleven niet als een van de oorzaken van de conflicten.

Een van die mensen die dit zo ziet is L.C. van Wachem, de president-directeur van Shell. In een interview bracht hij naar voren waarom de Shell tegen apartheid is: "En tenslotte geldt als praktische overweging nog dat apartheid mijns inziens onvereenigbaar is met een zo goed mogelijke functioneren van de vrije markt economie." Onder dit motto is de Shell een dialoog aangegaan met de regering in Zuid-afrika.

De Zuid-afrikaanse regering is, als zij niet onder reële druk staat, geenszins van plan de politieke verhoudingen te veranderen. Ledere poging tot een dialoog is hierop tot nu toe vastgelopen. Het apartheidsregiem probeert de politieke rust voor het bedrijfsleven en voor zich zelf te herstellen door het verzet met wapengeweld en/of wettelijke maatregelen kapot te maken. Het meest recente voorbeeld is dat op 24 februari 1988 al het geweldloze verzet monddood is gemaakt. Een andere methode is het tegen elkaar uitspelen van zwarte mensen, zoals 'comrades' tegenover 'vigilantes' en het UDF tegenover de Inkatha.

Ook de directeur van de Zuid-afrikaanse Shell-verstiging, J.R. Wilson geeft toe dat de tijd voor een dialoog voorbij lijkt te zijn. Shell blijft wel in Zuid-afrika want ze maakt nog steeds winst.

Met de Zuidafrikaanse regering valt absoluut niet te praten over de afschaffing van de apartheid. Dit zal dus afgedwongen moeten worden onder druk van een boycot. Iets dergelijks gebeurde eind 1985-begin 1986. De internationale bankwereld weigerde het apartheidsregiem nog langer leningen te verstrekken. De Rand de Zuidafrikaanse munt kelderde en in Zuidafrika brak paniek uit onder de witte mensen. President Botha hief toen de noodtoestand op en haaste zich om "hervormingen" ter sprake te brengen. Toen echter deze dreiging voorbij was en andere sanctiedruk (van met name de Verenigde Staten) niet veel inhield werd in Zuid-afrika de noodtoestand weer afgekondigd en praatte Botha niet meer over hervormingen. Het wordt tijd voor een werkelijk effectieve boycot.

DE KAMPAGNE TEGEN SHELL

De Shell is de laatste jaren doelwit geworden van een wereldwijde campagne die tot doel heeft een einde te maken aan Shell's aanwezigheid in Zuid-afrika. Verder moet er een einde komen aan de leverantie van olie en technologische kennis aan de apartheidsstaat. Om dit doel te bereiken is er een wereldwijde boycot-campagne tegen de Shell gestart en hebben vele grote en kleine aandeelhouders (o.a. kerken hun aandelen verkocht. Deze campagne heeft tot nu toe al veel effect en invloed op de Shell gehad. De Shell heeft een behoorlijke image-beschadiging opgelopen die een bedreiging is voor de winst van de Shell. Uit het beleid van de Shell blijkt duidelijk dat de Shell niet uit zich zelf van plan is om zich terug te trekken uit Zuid-afrika. De investeringen van de Shell in Zuid-afrika zijn tussen 1981 en 1985 gestegen van 430 miljoen Rand tot ruim 1 miljard. Shell is nu, na Mobil, de grootste buitenlandse investeerder in Zuid-afrika. De Shell voelt de hete adem van de boycot in hun nek. Dit blijkt ondermeer uit het belang wat de Shell eraan hecht om de campagne tegen hen te breken en weer een goede, vertrouwde naam in de wereld te krijgen. Hiervoor heeft Shell een speciaal bureau, Pagan, ingehuurd. Dat bureau heeft voor Shell een strategie ontwikkeld om met zo min mogelijk kleerscheuren in Zuid-afrika te kunnen blijven. Deze nieuwe strategie was onder andere nodig omdat het argument dat het bedrijfsleven door zijn aanwezigheid in Zuid-afrika druk kan uitoefenen op de Zuidafrikaanse regering de grond is ingeboord door de manier waarop de regering van Zuid-afrika zich opstelt. De nieuwe strategie bestaat uit twee delen:

-een deel geeft aan hoe Shell (potentiele) tegenstanders in Europa en de VS kan bewerken en/of verdelen.

-het andere deel vertelt hoe Shell zijn aanwezigheid in Zuid-afrika kan aanpakken.

Tengevolge van de campagne tegen Shell is duidelijk geworden welke functie Shell heeft bij het handhaven van de apartheid en de daaraan gekoppelde winsten. Pagan heeft tegen Shell gezegd dat het geen zin meer heeft deze functie te ontkennen. Shell moet over deze functie ook niet meer praten. Shell zou vooral moeten praten over de bijdrage die Shell levert aan de strijd tegen apartheid. Die bijdrage zou moeten bestaan uit een anti-apartheidsbeleid in de Shell-bedrijven en uit sociale programma's voor de zwarte mensen die bij Shell werken. Dit zijn twee redenen waarmee Shell zijn aanwezigheid in Zuid-afrika zou kunnen verkopen. Daarnaast zou Shell ook al in kunnen gaan op de situatie die na de apartheid zal ontstaan. Het is schandelijk om te praten over de situatie na de apartheid omdat Shell het daardoor niet meer hoeft te hebben over de huidige situatie in Zuid-afrika namelijk dat de meerderheid van de bevolking wordt onderdrukt en uitgebuit. Bovendien getuigt het van een koloniale houding dat de Shell zo brutaal is ervan uit te gaan dat Shell ook na de apartheid een plek kan reserveren in Zuid-afrika en dat Shell zo zijn belangen veilig wil stellen. En dat terwijl Shell weigert om met b.v. het ANC te gaan praten/onderhandelen.

Het opzetten van sociale programma's in een land waarin de politieke en economische verhoudingen gebaseerd zijn op apartheid en dat gebruiken als argument gebruiken om in dat land te blijven, getuigt van een immoreel besef bij Shell. Je kunt niet eerst flink verdienen door mensen te dwingen voor weinig geld te werken, in slechte omstandigheden te leven en ze haar/hun politieke rechten ontnemen en vervolgens je geweten zuiveren met wat liefdadigheid die maar een fractie kost van het geld dat je verdiend hebt.

DE AKTIVITEITEN VAN SHELL IN ZUID-AFRIKA

Een van de gevolgen van de nieuwe strategie van Shell is dat de toon van de advertenties van Shell in Zuid-afrika veranderd. Voorheen schroomde Shell zich niet om advertenties af te sluiten met deopmerking: "We're backing South Africa". Nu adverteert Shell met onder andere de volgende slogan's:

-Shell steunt het recht van alle mensen om te wonen waar ze willen

-Shell steunt het recht om organisaties te vormen'

-'Shell steunt de vrije pers'
Over stemrecht voor alle mensen in Zuid-Afrika (one (wo)man, one vote) heeft Shell zich nog niet uitgesproken.

Dergelijke advertenties verschijnen uitsluitend in de alternatieve pers die alleen gelezen wordt door tegenstanders van apartheid. Ze worden niet in bladen geplaatst die door de meeste witte mensen worden gelezen.

De toon van de advertenties is veranderd, maar veel meer ook niet. De realiteit van Shell's activiteiten in Zuid-Afrika blijft hetzelfde. Want als de Shell werkelijk zo'n voorstander is van vrije organisaties, vrijheid van wonen en persvrijheid waarom levert Shell dan brandstoffen aan het repressie-apparaat dat deze vrijheden met veel geweld ontnemt aan de meerderheid van de bevolking?

Het antwoord van Shell op deze vraag is dat Shell-bedrijven zich dienen te houden aan de wetten van het land waar ze gevestigd zijn. In Zuid-Afrika verplicht de "National Supplies Procurement Act" Shell om olie te leveren aan het leger en de politie. Tegen deze wet heeft Shell zich nooit verzet. De schatting is dat het Zuid-Afrikaanse leger dagelijks zo'n 30.000 vaten olieprodukten verbruikt en dat Shell hiervan ongeveer 5.000 vaten (18%) levert. Door zich te houden aan de wet is Shell verzekerd van een gegarandeerde afzet en dus een gegarandeerde winst. Komt dat even mooi uit. Hoeveel Shell precies levert is niet bekend. Shell wil dat niet vertellen. En ook voor deze weigering is er een wet die Shell goed van pas komt. De "Official Secrets Acts" verbiedt Shell om bekend te maken hoeveel olie aan het leger en de politie, waar de olie voor gebruikt wordt, hoe het verwerkt wordt etc.

Eén van de nieuwste snuffjes die Shell heeft uitgevonden, is een middel waar landmijnen mee worden opgespoord. Dit middel levert Shell ook aan het leger.

Hiernaast helpt Shell het leger aan tevreden militairen. Mensen die bij Shell werken en in dienst moeten, krijgen van Shell een aanvulling op de soldij.

Een andere wet waar Shell zich aan houdt is de "Key Points Act". Deze wet verplicht Shell tot het oprichten van een bedrijfsmilitie, die alle raffinaderijen, kolenmijnen opslagplaatsen en tankstations moet bewaken. De militie wordt betaald door Shell en getraind door het leger van Zuid-Afrika.

Dergelijke milities worden regelmatig door bedrijven ingezet tegen stakende zwarte arbeiders/sters. Bij de mijnstaking vorig jaar in augustus gingen veel mijnwerkers naar huis om een konfrontatie met de milities te voorkomen. Zo'n konfrontatie deed zich o.a. voor in februari 1985 bij de Rietspruitmijn waarvan de Shell voor de helft eigenaar is.

Shell erkent advertenties het recht om te wonen waar men wil. Dat zou moeten inhouden dat Shell zich tegen het systeem van trekarbeid zou moeten keren. Dat doet Shell niet.

Trekarbeid houdt in dat zwarte mensen een eenjarig kontrakt tekenen met een bedrijf en gedurende dat jaar op de bedrijfsterreinen wonen. Ze worden daartoe gedwongen omdat zwarte mensen niet met de families in de buurt van het werk mogen leven. De families leven in veel gevallen in afgelegen dorre 'thuislanden'. De Zuid-Afrikaanse regering heeft de 'thuislanden' aangewezen en verplicht de zwarte mensen daar te wonen. De thuislanden zijn te armoedig om alle inwoners/sters te kunnen laten leven. Verder komen veel mensen die in Zuid-Afrika werken uit de omliggende landen. Gedurende het jaar zien de arbeiders/sters de familie niet en wonen ze meestal in vieze stinkende woonkazernes waar ze één kamertje moeten delen met meerderen.

Shell heeft zich hier nooit tegen verzet. Ze profiteren juist van het trekarbeidsysteem. Met eenjarige kontrakten kunnen de lonen laag worden gehouden. Bovendien dwingt de armoede in de thuislanden en de buurlanden van Zuid-Afrika de zwarte mensen om het werk te aanvaarden. Zeker in combinatie met de hoge werkeloosheid. In 1985 bedroeg de werkeloosheid meer dan 50% onder de zwarte mensen. Shell neemt het zelf ook niet zo nauw met het recht om te wonen waar men wil. In Natal kocht de Shell 7000 ha. landbouwgrond waar ze een bosbouwproject wil beginnen. De 240-250 zwarte gezinnen die op boerderijen werkten werden in samenwerking met de autoriteiten van het land verdreven naar het thuisland Kwazulu en hebben nu geen werk.

SHELL, RIJM ZEVENTIG JAAR IN ZUID-AFRIKA

Tegenstanders van de boycot van Zuid-Afrika, bijvoorbeeld Shell, tonen zich vaak zogenaamd bezorgd over de gevolgen van de boycot voor de zwarte bevolking. Het tonen van deze bezorgdheid is één

van de onderdelen van de strategie van Shell om zijn aanwezigheid in Zuid-Afrika te verkopen. De bezorgdheid is bijzonder hypocriet en ongeloofwaardig als je bedenkt dat Shell al ruim zeventig jaar winst maakt in Zuid-Afrika en dat het ANC al 76 jaar bestaat en al 76 jaar verzet tegen apartheid organiseert. In al die jaren heeft Shell nooit blijk gegeven van enige bezorgdheid over de gevolgen van apartheid voor de zwarte mensen.

De directeur van Shell-Zuid-Afrika is hier zeer open over: "U zou met recht zeer wantrouwend kunnen zijn en de vraag kunnen stellen of de koerswijziging van Shell niet slechts het gevolg is van druk van buitenaf en van de dreiging van sancties en desinvestering, een reactie op de internationale boycot tegen de Shell. Inderdaad wij zouden moeilijk kunnen beweren dat deze factoren niets tot ons standpunt hebben bijgedragen.

Daarmee is echter niet alles gezegd. Al kunnen wij onze nalatigheden uit het verleden niet goed praten, wij kunnen trachten ze in hun perspectief te plaatsen (...)

De leidende figuren in het bedrijfsleven waren zich niet bewust van de mate waarin samenwerking tussen staat en bedrijfsleven de aspiraties van de zwarte bevolking in feite onderdrukte".

Wat een verschrikkelijk grote oogkleppen moeten die leidende figuren gehad hebben als ze, zoals de Shell, zo'n 70 jaar in staat zijn geweest om niet het verzet van zwarte mensen te zien.

SHELL'S VOORUITSTREVENDE 'SOCIALE' EN WERKGELEGENHEIDSBEI

De Shell klopt zich op de borst dat sommige van zijn werknemers een opleiding krijgen. Dit heeft echter niet tot gevolg dat zwarte werknemers promoties maken bij Shell. Integendeel, bijna alle zwarte werknemers werken in de lagere regionen.

Thomas Nkadimeng, een zwarte werknemer die op de personeelsafdeling van de Shell werkte, werd ontslagen omdat hij een rapport had geschreven over de apartheid binnen de Shell. Hij werd via een smerige truc het bedrijf uitgewerkt. Shell verplichtte hem namelijk om te spioneren voor de Shell, o.a. bij zwarte mensen, hetgeen hij weigerde.

Uit het verhaal van Thomas Nkadimeng blijkt dat de lonen van de witte en zwarte werknemers in dezelfde functie enorm verschillen.

In de Rietspruitmijn werden 2 vakbondsleiders van de NUM in februari 1985 ontslagen. De aanleiding was dat de zwarte arbeiders een gebedsdienst hielden voor 2 omgekomen mijnwerkers. De gebedsdienst was door de mijndirectie verboden. Als reactie op het ontslag brak er een staking uit. De mijndirectie zette de mijnpolitie/militie in en met traangas en rubber-kogels werd de staking gebroken. Verder werden 130 mijnwerkers ontslagen. Daarvan zijn later 6 weer aangenomen terwijl de rest werd gedeporteerd naar de thuislanden. Bij de 130 ontslagen arbeiders waren bijna al de leden van de COSATU. De mijndirectie noemde de ontslagen mijnwerkers 'keiharde vakbondsactivisten' waarvan ze blij waren dat ze van hen verlost waren.

De Shell onderhandelt liever geheel niet met de vakbond. In een brief over Shell in Zuid-Afrika schrijft de president directeur van de Shell, L.C. van Wachem, "mits een vakbond kan aantonen dat hij een als zodanig herkenbare groep werknemers vertegenwoordigt, zal de maatschappij die vakbond voor de onderhandelingsdoeleinden erkennen."

Als Shell niet met een vakbond wil onderhandelen, worden gewoon alle leden van die vakbond ontslagen. En Shell wil nog een stapje verder gaan. De directeur van Shell Zuid-Afrika zei: "De bijdrage die het bedrijfsleven thans kan leveren, is de opleiding van de leiders van morgen. Bedrijven kunnen leiders maken, zowel door hun eigen, interne opleidingsprogramma's als door hun vele, zinnvolle, uit hoofde van hun sociale verantwoordelijkheid opgezette programma's". Kortom Shell wil niet met de vertegenwoordig(st)ers van de zwarte mensen, die door de zwarte mensen zelf zijn gekozen/aangewezen, zoals het ANC en de COSATU, onderhandelen. Leden van de zwarte vakbonden worden door Shell zelfs ontslagen en Shell wil ze vervangen door zwarte mensen die door Shell zelf zijn opgeleid.

De sociale (opleidings)programma's waar Shell zijn aanwezigheid in Zuid-Afrika mee wil verkopen zijn niet alleen een liefdadigheidsactiviteit maar ook een poging om een nieuwe zwarte middenklasse te creëren die Shell welgevallig is. Uit een Brits onderzoeksrapport van februari 1986 blijkt dat Shell aan een aantal zwarte werknemers 130 rand per maand uitbetaalde. Dat is nauwelijks meer dan een kwart van het minimumloon dat Shell, volgens de EEG-gedragscode voor Zuid-Afrika, zou moeten betalen. Het minimumloon dat de EEG-gedragscode voorschrijft is al zeer laag. In dat loon wordt er bijvoorbeeld van uitgegaan dat je maar twee onderbroeken per jaar nodig hebt. Uit het onderzoeksrapport blijkt verder dat Shell behoort tot de top-drie van de slechts-betaalde werkgevers.

L.S.31

Bij de mijnwerkersstaking in augustus 1987 kwam deze drang tot uitbuiting van Shell opnieuw naar voren. De zwarte mijnwerkers eisten 30% loonverhoging. Dat is een bescheiden eis omdat in 1987 het koopkrachtverlies 25% was. Bovendien

als Shell aan deze eis tegemoet was gekomen, dan bleef er nog een enorme kloof tussen de lonen van de witte en de zwarte werknemers. In de Rietspruitmijn werd slechts 15% loonsverhoging geboden. Dus een reële loonsverlaging van 10%. Bij de raffinaderij SAPREF (gezamenlijk eigendom van Shell en BP) was de aangeboden loonsverhoging aanzienlijk lager dan bij Amerikaanse bedrijven.

SHELL'S AKTIVITEITEN IN ANDERE DELEN VAN DE WERELD

Behalve in Zuid-Afrika heeft Shell als multinational grote belangen in Nederland en in de rest van de wereld. Hieronder willen we met een aantal voorbeelden laten zien dat de praktijken van Shell zich niet beperken tot Zuid-Afrika en dat ook de activiteiten van Shell in andere delen van de wereld kwalijke gevolgen hebben voor mens en milieu.

SHELL ALS WERKGEVER

Shell pretendeert de laatste jaren een menselijker gezicht te laten zien. Dat zou o.a. moeten blijken uit de opleidingsprogramma's, zowel in Zuid-Afrika als in Nederland, die gericht zijn op persoonlijke ontwikkeling van de werknemers.

Doch in Nederland is Shell, in vergelijking met andere Nederlandse bedrijven, altijd degene die het onderste uit de kan wil hebben.

Dat houdt bijvoorbeeld in dat:

- Shell experimenteert met prestatie-beloning voor de hoogste inkomensgroepen in het concern (wat vroeger 'ellebogenwerk' heette, wordt nu flexibele salariering genoemd),
- Shell wat betreft looneisen altijd als laagst biedende voor de dag komt,
- Shell ondernemingsraden uitsluit van advies, wanneer Shell dat uitkomt. Dit was het geval in het Shell Laboratorium te Rijswijk in 1987.

Bij het Shell Laboratorium in Amsterdam weigerde Shell de bonden te erkennen als gesprekpartners,

- Shell geen voorstander is van arbeids-tijd-verkorting ("Talent is schaars, talent moet hard werken"). In plaats daarvan worden economische tegenslagen onmiddellijk op het personeel afgewenteld door gedwongen ontslagen (Raffinaderij Pernis, Centraal Laboratorium Amsterdam, Centraal Kantoor Den Haag en Shell Tankers),
- bovendien Shell mensen ontslaat zonder hen van te voren op de hoogte te brengen en zonder de mogelijkheid tot afvloeiingsplanning. Dit gebeurde bij Billiton in Arnhem in 1987.

De activiteiten van Shell op Curaçao zijn een voorbeeld van hoe Shell ook in talloze andere Derde Wereld landen met zijn werknemers omgaat.

Shell heeft zo'n 70 jaar op Curaçao gezeten. De positie van zwarte mensen die bij Shell werkten, was altijd slechter dan die van witte mensen. Er waren grote verschillen in loon en voorzieningen.

Arbeidskrachten werden, indien nodig, geronseld in Venezuela, Suriname, Portugal en op de Britse Antillen. Als het zo uitkwam werden mensen ook weer ontslagen (bijvoorbeeld in de krisistijd in de jaren '30 werd 2/3 van het personeel ontslagen). Groepen mensen werden per nationaliteit in verschillende kampen ondergebracht. Zonder speciale vergunning kon men niet naar een 'ander' kamp. Ook buiten Zuid-Afrika is apartheid voor Shell niet vreemd.

In mei 1969 was er een staking in de haven van Curacao en onder het kontrakt personeel, a.g.v. de grote ongelijkheid. Het verschil in loon van de kontraktarbeiders en van het vaste personeel was soms wel 20%. Er was geen uitkering als je je baan kwijtraakte.

Nederlandse mariniers werden ingezet om de opstand neer te slaan. De belangrijkste looneisen werden echter ingewilligd. Vanaf deze staking kregen steeds meer Antillianen die in Nederland waren opgeleid een hogere baan bij Shell-Curacao. Ook mochten zij nu in de dure wijken wonen.....

Begin 70-er jaren ging het minder goed met Shell-Curacao. Dat kwam ten eerste door de stijging van de prijzen van ruwe olie, ten tweede doordat in meer landen raffinaderijen werden gebouwd en ten derde omdat een speciaal voor Shell op Curacao geldend gunstig belastingtarief verviel. Shell heeft het bedrijf op Curacao steeds verder ingekrompen en uiteindelijk voor de belachelijke prijs van 4 antilliaanse guldens de fabrieken overgedaan aan de overheid van Curacao. Shell verkocht zijn bedrijf echter met de voorwaarde dat er achteraf geen schadeclaims mogen worden ingediend bij Shell, bijvoorbeeld voor milieuverontreiniging.

De invloed van Shell beperkt zich niet tot zijn werknemers/sters. We noemden hiervoor al de gedwongen verhuizing van mensen in Natal, omdat Shell op de plek waar die mensen woonden een bosbouwproject had gepland. Iets dergelijks haalt Shell ook in Peru uit. In een zeldzaam natuurgebied in Peru doet Shell proefboringen naar olie en daardoor worden verschillende inheemse volkeren in hun bestaan bedreigd. Een ander voorbeeld is het produceren en uitvoeren van bestrijdingsmiddelen naar Derde Wereld landen terwijl deze middelen in Nederland verboden zijn. Derde wereld landen zijn interessante afzetgebieden voor het Westen om bestrijdingsmiddelen voor de landbouw aan te leveren. Van de bestrijdingsmiddelen die aan Derde wereld landen worden geleverd, komt 60% uit de EEG. Shell is een van de belangrijkste producenten van bestrijdingsmiddelen met bv. een omzet van 833 miljoen pond in 1984.

Door onvoldoende kennis in de Derde Wereld landen over bestrijdingsmiddelen zijn er jaarlijks een half miljoen vergiftingsverschijnselen waarvan enkele duizenden met dodelijke afloop. Bijvoorbeeld in 1974 meldde de Amerikaanse ambassadeur in Mexico 689 gevallen van vergiftiging en 7 met dodelijke afloop onder landarbeiders als gevolg van het werken met pesticiden van Shell en Dupont. In 1979 is Shell in Colombia veroordeeld omdat Shell hun pesticiden niet van een juist opschrift hadden voorzien.

In Colombia heeft Shell in 1985 de helft van de oliebelangen overgenomen. Bij de overname van 'Petrosander' werd al het vaste personeel ontslagen en bleven alleen de directeur en twee assistenten in vaste dienst. Het andere personeel wordt nu via koppelbazen geworven. Werken via koppelbazen betekent: lage lonen, op elk moment ontslagen kunnen worden, geen sociale voorzieningen en geen secundaire arbeidsvoorwaarden. Ondertussen schenkt Shell regelmatig aan een opvangtehuis voor 'straatjochies' in Bogota.

Op dit moment huurt Venezuela de onderneming van Curacao. Nederland verstrekt leningen voor de investeringen. Dat betekent dat nu het bedrijf nog doordraait, maar wat daarna gebeurt is in ieder geval niet meer de verantwoordelijkheid van Shell en/of de Nederlandse regering.

In diverse andere Latijns Amerikaanse landen is Shell actief in de olie- en gassector. Een aantal Latijns Amerikaanse landen zijn economisch afhankelijk van de inkomsten uit de olie sector. En daardoor ook afhankelijk van Shell die de benodigde kennis levert.

Shell dreigt met vertrek als de Latijns Amerikaanse landen zich niet aanpassen aan de eisen van Shell. Bijvoorbeeld, momenteel dreigt Shell zich terug te trekken uit Brazilië als Brazilië de distributie van olie gaat nationaliseren.

Ook in Nederland vervaardigd Shell bestrijdingsmiddelen. Deze middelen zoals DDT en de zogenaamde 'drins' zijn in Europa en de Verenigde Staten verboden. Ze worden echter nog steeds geleverd aan Derde Wereld landen want hoewel er binnen de EEG een verbod bestaat op het gebruik van DDT en drins, is er geen productie- en exportverbod. Shell-Pernis produceert een pesticide die sterke gelijkenis vertoont met het verboden DDT. Dit middel wordt uitgevoerd naar Zuid-Afrika en daar bewerkt voor gebruik in Botswana. Het komt terecht in de voedselketen en is al fataal gebleken voor meerdere diersoorten. Met name het Chobe-natuurreservaat wordt door de verontreiniging bedreigd. Dit is een moerasachtig gebied dat steeds meer op een woestijn gaat lijken. Door deze verandering wordt Zuid Afrika belangrijkste rivierenstelsel aangetast. Shell en de regering van Botswana houden vol dat er geen schade aan het milieu is toegebracht. (er is een vermoeden dat de regering van Botswana erop uit is om het moerasige Chobe bruikbaar te maken voor veehouderij). Behalve het directe gevaar dat er voor mens en milieu is het ook nog zo dat multinationals zoals Shell veel geld verdienen aan de afzet in de Derde Wereld. Het meest pijnlijke is dat dezelfde bedrijven de winsten, die ze maken met de afzet van milieu-onvriendelijke produkten in Derde Wereld landen, onder andere investeren in de ontwikkeling van milieu-vriendelijke produkten voor de rijke westerse landen.

SHELL EN DE PRODUKTIE VAN VOEDSEL

Shell is op dit moment de grootste zaaizaadonderneming ter wereld. Als producent van bestrijdingsmiddelen probeert Shell de zaaizaadmarkt te veroveren om de produktie van zaaizaad in de produktie van bestrijdingsmiddelen te integreren. Het op de markt brengen van een geslaagde combinatie van resistent zaaizaad en bestrijdingsmiddel is voor Shell zeer voordelig. De afnemers (de boeren) worden echter zeer afhankelijk. Shell wil via deze weg zijn vooraanstaande positie in de produktie van voedsel handhaven en vergroten. Als deze ontwikkelingen door kunnen gaan komt de wereld voedselproductie definitief in handen van een klein aantal multinationals waaronder Shell. Ook in Brazilië grijpt Shell in de voedselproductie in. In Brazilië onderzoekt Shell of suikerriet en andere landbouwprodukten zoals mais, aardappelen en cassave, gebruikt kunnen worden als grondstof voor de produktie van brandstoffen. Dit gaat ten koste van de voedselproductie waardoor de voedselprijzen zullen stijgen.

SHELL EN DE MILIEUVERONTREINIGING IN NEDERLAND

Bij de bewerking van ruwe olie en dergelijke, komen zwaveldioxide en stikstofdioxide vrij. Shell is hierdoor de grootste verzuurder van Nederland. Doch Shell heeft gedreigd met vertrek naar het buitenland als de raffinaderijen in Nederland verplicht worden gesteld de rookgasontzwaveling toe te passen. Shell wil niet graag op zijn verantwoordelijkheid voor milieuverontreiniging gewezen worden. In de jaren vijftig heeft Shell afvalresten van de produktie van bestrijdingsmiddelen in Gouderak laten storten. Dit heeft tot een zware bodemverontreiniging geleid.

MIJNSHEERENLAND -

Bij garagebedrijf Reedijk aan de Raadhuislaan te Mijnsheerenland zijn bij vier Shell-pompen vijf slangen doorgesneden. Het voorval heeft plaats gevonden in de nacht van 27 op 28 april tussen 24.00 en 7.00 uur, toen A. Viergever, die zijn hond uitliet het ontdekte. Ook zijn de pompen bespoten met teksten als: Shell weg uit Zuid-Afrika.

De politie vermoedt, dat het om een lokale actiegroep gaat, aangezien er pamfletten verspreid lagen van het Hoeksche Waards Anarchistisch Front, Tegen Apartheid, (HAFTA), een tot nu toe onbekende actiegroep.

De actie is duidelijk gericht tegen Shell en niet tegen Reedijk, anders waren er wel waardevoller dingen vernield. Bovendien werd een gaspomp van een ander merk ongemoeid gelaten. De politie heeft niet de indruk dat deze groep contacten onderhoudt met Rara, aangezien zij zich anders ook voor de vernieling verantwoordelijk gesteld zouden hebben. Deze groep beperkt zich trouwens tot pompen langs de grote autowegen en bij

Shell-station Van Gorp, langs de rijksweg bij de Haringvlietbrug, is niets aan de hand. Het is de eerste keer, dat in de

Hoeksche Waard een dergelijke actie heeft plaats gevonden. De technische recherche stelt een onderzoek in.

Een hele woonwijk moest worden afgebroken. Vanaf 1983 voert de Nederlandse staat een proces tegen Shell om de kosten van het opruimen van de verontreiniging op Shell te kunnen verhalen. In dat proces beweerde Shell dat hij in de jaren vijftig niet had kunnen weten dat storten van chemies afval schadelijk zou kunnen zijn omdat er in de jaren vijftig volgens Shell geen maatschappelijke protesten tegen chemiese bodemverontreiniging waren. Shell heeft in de jaren vijftig niet onderzocht of het afval van de bestrijdingsmiddelen schadelijk zou kunnen zijn want volgens Shell maakte niemand zich daar druk om dus waarom zou Shell dat dan wel moeten doen.

De rechter heeft echter in okt. 1987 in een tussenvonnis gezegd dat er ook in de jaren vijftig veel ongerustheid was over de schadelijke effecten van chemies afval. Shell zat dus gewoon te liegen. Bovendien zei de rechter dat Shell een gevaarlijke situatie heeft geschapen door zich zomaar van het afval te ontdoen.

SHELL UIT ZUID AFRIKA BOYCOT SHELL

Uit de voorbeelden van activiteiten van Shell in andere delen van de wereld blijkt dat Shell het in het algemeen niet zo nauw neemt met mensen en met het milieu. Zolang Shell maar winst

maakt, zal het Shell verder worst zijn dat de levensomstandigheden van mensen en van het milieu slecht blijven of nog verder verslechteren.

Tevens blijkt dat Shell zelf ook buiten Zuid Afrika niet vies is van apartheid in eigen bedrijf (bijvoorbeeld op Curacao). Uit de lange opsomming van voorbeelden van Shell's sociale en werkgelegenheidsbeleid in zijn Zuidafrikaanse bedrijven en uit andere activiteiten van Shell in Zuid Afrika blijkt dat Shell met handen en voeten verankerd zit in het apartheidssysteem. Shell-directeuren verklaren dan wel in het openbaar dat Shell tegen apartheid is, maar in Zuid Afrika ontkomt Shell er niet aan om met het apartheidsbewind mee te werken en binnen de bedrijven een apartheidbeleid te voeren.

De verbondenheid met apartheid legt Shell geen windeieren. Door de apartheid binnen en buiten de Shell bedrijven, kunnen zwarte mensen worden uitgebuit om zoveel mogelijk winst te maken.

Shell maakt nog steeds winst in Zuid Afrika. En daarom blijft Shell. Of om het in de woorden van de directeur van Shell-Zuid Afrika te zeggen: "Het valt niet te ontkennen (al zouden sommigen dat graag doen) dat het hoofdoel van het bedrijfsleven is, op lange termijn winstgevend te blijven. Zodra de winstgevendheid verdwijnt, is het antwoord op de vraag blijven of niet blijven eenvoudig. Wanneer er echter sprake is van een gezonde winstgevendheid op de lange termijn, wordt het dilemma groter".

Uit zichzelf zal Shell Zuid Afrika niet verlaten om met zo'n stap het apartheidsbewind te verzwakken en de bevrijdingsstrijd te steunen. Uit zichzelf zal Shell ook niet stoppen met de olieleveranties aan Zuid Afrika. De president directeur van Shell, van Wachem, zei over het verbieden van olieleveranties in een interview: "Zo'n verbod bestaat niet. Wat wel bestaat, zijn bestemmingsbeperkingen, opgelegd door bepaalde olie-exporterende landen. Daarnaast bestaan er resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, die haar leden oproept tot zo'n verbod. Zulke resoluties hebben echter geen bindende kracht, ook niet voor die landen die voor zo'n resolutie hebben gestemd".

Om een internationale boycot van Zuid Afrika effectief te laten zijn zal ook Shell moeten stoppen om het apartheidsbewind te steunen en om van apartheid te profiteren. Net als de Zuid Afrikaanse regering is Shell niet van plan om haar positie in Zuid Afrika te veranderen. En net als de Zuid Afrikaanse regering zal ook Shell ekonomies onder druk moeten worden gezet. Met een boycot raak je Shell op het meest gevoelige punt: poen, winst.

De gemeente Nijmegen heeft als grootverbruiker van Shell-producten ook financiële invloed op het Shell beleid. Bovendien heeft een besluit van de gemeente om niet langer met Shell samen te werken een uitstraling op andere gebruikers van Shell producten. Tot slot heeft de gemeente de plicht om niet langer met Shell samen te werken, met bedrijven die collaboreren met en profiteren van apartheid, die de rechten van de zwarte Zuidafrikaanse bevolking aan de laars lappen, die olie en andere vitale producten leveren waarmee het leger van Zuid Afrika de eigen bevolking bloedig onderdrukt, Angola en Mozambique aanvalt en Namibië illegaal bezet houdt.

SHELL MOET UIT ZUID AFRIKA
BOYCOT SHELL

hetze

Het volgende artikel is een reactie op artikelen uit de Grachtenkrant nr202 van 3-5-88 n.l. "laatste kans reserveringen aktiontourperation"; art. van Ferdinand de afhaker, en het 'pompbedienden pamflet', maar het is ook een reactie op hetzes binnen de beweging.

Wie met wie welke aktie doet schijnt tegenwoordig voor velen een vraag en diskussiepunt te zijn, ook voor de smeris. Het gebeuren rond de herkraak van de Mariënbuigt is daar weer een voorbeeld van. Mensen in A-dam maken zich druk omdat ze niet gevraagd zijn mee te doen aan die herkraak. Uiting hiervan vinden we terug in de Grachtenkrant in de vorm van de gebruikelijke cyniese 'grappige' wijze van schrijven. Mensen hebben het idee dat er over hen beslist wordt, of dat ze politiek onbetrouwbaar worden gevonden. Het geruchtencircuit gaat natuurlijk veel verder. Zonder dat het hopenlijk de bedoeling is wijzen mensen op allerlei manieren-inde kroeg, in de Grachtenkrant- in de richting van een bepaalde organisatie of mensen die daar achter zouden zitten. Die mensen worden dan veroordeeld tot een elite, terwijl de smeris mee leest en luistert. Alsof er nog niet genoeg ge-waarschuwd is tegen art. 140.

Bovendien is het belachelijk dat mensen verwachten dat ze altijd voor een aktie gevraagd moeten worden, en dan nog wel door de mensen die ze zelf veroordelen. En bovendien wil niemand tot aktieeve betempeld worden. Wat mij ook opvalt is dat het vaak mensen zijn die zelf niets organiseren die verwachten dat ze overall aan mee moeten doen. Die zullen dan zeker ook wel wachten tot ze een ons wegen, tot de plaatselijke RARA-service hen lucifers komt brengen.

Nee als je iets wil zul je toch zelf ook iets moeten organiseren. Als je dat met je eigen 'maatjes' doet is het veel vertrouwder, en je bent beter op de hoogte van wat de ander denkt en er is dan meer diskussie achtergrond. Het is ook nog eens een keer zo dat als een aktie met weinig mensen moet gebeuren en die zijn er, dat er dan geen grote groep mensen is die alles weet over wie en wat. Het is belachelijk als onderlinge scheve blikken en hetzes de dagelijkse praktijk worden i.p.v. het aktievoeren en de doelen en achtergronden daarvan. Bovendien leg je daar je stukturn teveel mee bloot voor de smeris-"katrien & jaap hebben dat toch georganiseerd"; "dat groepje uit die buurt zit meer in anti-imp. sferen"; "de RARA zit vast dus die hebben het niet gedaan". Veel te veel geklets in de wandelgangen, cynies geroddel en subkultuur binnen het ledenbestand van 'de beweging'

Nou dat hebben we geweten. Veel gekanker op de elite die van hogerhand bepaalt wat de speerpunten in de strijd zijn. Het woord perspektief werd een scheldwoord, discussie werd soft genoemd etc. Terwijl het voor veel mensen toch een frustratie is dat veel akties geen perspektief hebben en dat er te weinig gepraat wordt.

Ik vind het ziek als men zich gaat afzettentegen een leus als "eenheid in de strijd".....'die strijd daar hoor ik toch niet bij'..... Ook wil ik nog aanhalen dat de z.g. heftigheidskultus (dag en nacht een ketting om, zwarte sterren waar het maar kan, cops suck, de fuist op de bar, fuck off and die, zuipen, grote bek, machtsvertoon, anderen imponeren, vrouwen die zich als stoere mannen gedragen..etc.) vaak wordt gebruikt als een schild tegen diskussies. Je bent in verzet dus je bent heftig, ook tegen je kamaraden (sukkel, softie...) Je trapt te gewoon de grond in als ze zitten te zeikeh. Je schiet er niets mee op. Je houdt je alleen nog bezig met versplinterende strijd binnen de beweging.

DE 'THEORIE-BULLSHIT' THEORIE

Het is velen vast niet ontgaan dat er de laatste tijd nogal wat anti-imperialistische discussies in o.a. de Zwarte terecht zijn gekomen. De bedoeling hiervan is o.a. om mensen te stimuleren tot een beter onderbouwde en duidelijker omschreven politieke ideeën te laten komen, zeg maar een politieke analyse. Maar ook om te kijken wat we gemeen hebben met andere bevrijdingsbewegingen, op welke vlakken we het beste onze akties kunnen voeren, waar je toeslaat en wat het effect is. Het congres en de reader 'Solidariteit en Verzet' zijn daar ook een onderdeel van. Er is voor het congres selektief uitgenodigd door een voorbereidingsgroep. De groep moest groot maar ook niet te groot worden. Dit om goed voorbereid te gaan praten. Waarom er alleen vriendinnetjes en vriendjes mochten komen staat elders al in dit stuk. Maar hierbij komt ook nog dat mensen die altijd schreeuwen dat theorievorming elitair is en te veel lijkt op 'echte' politiek (want daar zijn we toch tegen) lijkt, niet uitgenodigd zijn.

Het pamflet van autonome thuisloze pompbedienden (hierbij afgedrukt) heeft ook zo'n versplinterende aard. Als je RARA en anti-imp. verklaringen al niet elitair zou vinden dan zou je dat na het lezen van het 'pompbedienden pamflet' zeker moeten vinden. Daarin wordt solidariteit omgezaagd, de activiteiten na de arrestaties van 11-4 worden toegeschreven aan het Landelijk Coördinatie Team en het zwijgen wordt de identiteit van RARA genoemd. Dit zijn counterpraatjes. Dit pamflet zit vol met niet bestaande verbanden in insinuaties, oordeel zelf maar..... Laten we nu eens ophouden met dat hetze gedoe tegen elkaar. Laten we proberen solidaire kritiek op elkaar te hebben. Kritiek die leidt tot meer EENHEID IN DE STRIJD & BEVRIJDING OP ALLE FRONTEN (ook in je hoofd)

KamerARAden,

Een groet namens de gezamenlijke fronten in de Amsterdamse metropool!
Wij begroeten de resultaten van uw revolutionaire politiek!
Nu de maat spreekt, heet de strijd zwijgen!

In haar anonieme, mythische gedaante heeft RARA door haar propaganda van de daad aangetoond dat het systeem te grijpen is vanuit de ongrijpbaarheid. De nauwe banden tussen het Nederlandse kapitaal en het Zuid-Afrikaanse apartheidssysteem zijn verschroeid; haar Haagse lakeien stonden machteloos. Tegelijkertijd is de beweging buiten spel gezet; ook zij staan voor een raadsel. En de in Hollands fatsoen gewortelde komitees tegen apartheid klampen zich ademloos vast aan hun geloof in de bumperstickers.

Met de arrestaties op 11 april heeft het team van Wilting ons doen geloven dat de RARA een identiteit heeft en de suggestie gedaan dat de mythe gebroken is. Niets is minder waar. De vraag is niet wie jullie zijn, maar wat nu de te volgen strategie is. In onze beste tradities is RARA overal en iedereen. Van de scholier die na het tanken de slang doorsnijft tot en met de slapende pompbediende. En wat is het antwoord van de beweging? Zij laat zich door het Team verleiden tot een defensief spel in plaats van een strijdbaar antwoord te geven volgens de eigen spelregels. Door haar solidariteit alleen te demonstreren vereenzelvt de beweging zich met de identificatie-poging van het Team. Het ware gezicht van het systeem is niet de Bijlmerbajes, maar de beweging die zich erin spiegelt.

RARA als Revolutionaire Anti-Racistiese Aktie had aan het ontsteken van vuren niet genoeg, zij moest ook rooksignalen afgeven: "Veranderingen moet je bevechten. Bevechten door hier - in het imperialistische Westen - al die economische, politieke, militaire instituties aan te vallen, die de onderdrukking hier en elders mogelijk maken. Daarin ligt de gezamenlijkheid van onze strijd, ons enig perspectief en onvoorwaardelijke solidariteit met de revolutionaire strijd in Zuid-Afrika." Zo ontleent zij haar identiteit aan Zuid-Afrika en het anti-imperialistisch erfgoed (made in Germany) en eist zij de voorhoede van de revolutie hier voor zich op. Uitsluitend repressie is het legitimatie-bewijs. En alleen deze solidariteit is onvoorwaardelijk. Zo geeft de RARA zichzelf kenmerk en persoonlijkheid (KEP).

Dit taalgebruik laat weinig te RARAden over. De gespierde repressietaal mikt alleen op angst, niet op vele verlangens. Eenheid in de strijd, dat is een dikke pik. Solidair ben je alleen onvoorwaardelijk met jezelf. Dit taalgebruik schept dwangmatig identiteit. Het ware gezicht van de RARA is niet de strijd, het perspectief en de solidariteit, maar juist 'het systeem' dat zij napraten door haar identiteit daaraan te ontfemen. Hoe heet de burgemeester van Wezef? Zo worden arrestanten "politieke gevangenen" en kraait de advocaat: "psychische mishandeling" om de uit de BRD geïmporteerde identiteit te onderstrepen. Samen met the extended version van haar naam helpt de RARA-taal de mythe om zeep, de ongrijpbaarheid en de beste tradities van de beweging. De extase van de kamikaze is inderdaad fascinerend, nu onze voortsnellende beweging gesmoord is. Maar daarmee leg je wel je lot in handen van het systeem dat ons de zelfvernietiging in lokt. Wij zaten nooit te wachten op een voorhoede die 15 jaar terug springt. De aanstekelijkheid van RARA zit in haar korte naam en in haar sukses: militant en toch haalbaar. Wij houden van RARA, maar liever geen Radicaal Antieke Revolutionaire Actie ofzo. Maar hoe dan ook, zwijg ze.

autonome pompbedienden voor zelfbediening

LIEVE BEWEGING

We hoorden dat jullie door al die toestanden met RARA nauwelijks meer aan je eigen dingen toekomen. We snappen heel goed dat jullie twijfelen hoe je d'r op moet reageren en dat zo iets verlamt werkt, gewoon heel dubbel. Weet dat wij ook solidair zijn met jullie.

Net nadat de laatste bluff uitgelezer was, viel RARA met de deur in huis. Daarvoor bestond de RARA alleen op papier en in beeld en verrasten iedereen. Nu is de beweging zelf aangeslagen. De breuk is onontkoombaar: het uur van de anti-imps heeft geslagen, zij hebben de gevangenen die ze wilden. En wij hebben niks. Wij weten nergens van. De beweging was toch al zo zwaar op de hand. Er wordt toch al jaren gediskussieerd over wanneer de beweging dood is gegaan. En over uitbreken, nieuwe perspectieven en eigen dingen gaan doen. De arrestaties van 11-4 maakten de identiteitskrisis van de beweging pijnlijk aktueel. Door die worsteling met zichzelf zagen de beweger*s helemaal over het hoofd dat de RARA niet bestaat. Shit, "RARA uit de anonimiteit gehaald", ik ken die mensen (en zij mij...).

Het anti-imperialisme is het enigste perspectief dat vastigheid biedt en je het gevoel geeft iets politieks te doen. In de beslotenheid van de scene kost het de grootste moeite dit 'systeem' op haar waarde te schatten en daaruit konsekwenties te trekken. Maar ze werd daartoe wel gedwongen door het Team. De vraag is: anonim blijven of je tot RARA bekennen. Sinds wanneer doen wij mee aan vrijwillige identifikatieplicht? De dwang tot identificeren of distantiëren maakt het onmogelijk de situatie cool te bekijken. De eigen taal schiet tekort.

Effectieve aanslagen zonder slachtoffers, wat wilt gij nog meer, mijn lief? Niets als de kameraden toeslaan in België of Botswana. Maar als de bollen je in de polder om de oren tolleren, dan is een "open discussie" een minimum-eis voor solidariteit. Want, zo schreven "twee radikale activisten" in de Groene over "De RARA-kwestie": "Geen enkele groep kan zomaar claimen de strijd op de enig juiste manier te voeren. Geen enkele strijd is 100% effectief. Alleen een 'gezamenlijke' strijd heeft kans iets te bereiken, maar daarvoor is wel nodig dat elke groep de wederzijdse verschillen serieus neemt." Juist ja, de strijd moet zo effectief mogelijk worden gevoerd. Zo geen eenheid, dan toch wel 'gezamenlijkheid' in die strijd. Eigenlijk is het enige probleem van de twee activisten dat zij zich niet serieus genomen voelen. Daarmee wordt de 'eenheid van de scene' gebroken. En dat is maar goed ook.

Door zich op te stellen als slachtoffer van RARA kunnen de beweger*s alleen nog solidair zijn met zichzelf, en dadeloos. In de greep van RARA heeft ze ook de zeepbel van het Team niet doorzien. Men trok zich terug op het thuisfront, men zat ermee en had het erover. Het onvermogen om buiten de beslotenheid van de scene te stappen verhinderde de confrontatie met deze voordeelaanbieding. Angst dat in de supermarkt geen solidariteit te koop is en bang met andere wezens contact te maken. Als je al niet tegen de RARA en die zeepbel bent opgewaassen, dan kun je de rest van de wereld wel helemaal vergeen. Tank voor verzet: kies het ruime sop, aan water en zeep geen gebrek. Maar om lekker te zwemmen moet je wel op eigen benen kunnen staan. Wij zaten nooit te wachten op een beweging zonder benen. De verlamdheid van de beweging is haar wereldvreemdheid. De aardbol is rond, de beweging zo plat als een dubbekje. Hoe dan ook sterkte met de eigen dingen, maar laat ons er buiten. Doei, wij gaan uit winkelen.

thuisloze pompbedienden voor bellenblazen

de anonimiteit
liever
uit...

dan

de identiteit

in.

DE ZWARTE

kollektieven

KOLLEKTIEVEN, EN WAAROM ZE
VAAK NIET GOED WERKEN?

Ik werk en leef in verschillende kollektieven. De meeste kollektieven die ik ken functioneren niet goed omdat de taken niet eerlijk verdeeld zijn, de vrijblijvendheid te groot is, de verantwoordelijkheden niet goed verdeeld. Voor de één is een bepaald kollektief (bijv. koffiehuis, kafee, videogroep, kraakspreekuur, kresjwoongroep, etc.) belangrijker dan voor de ander. Dat is denk ik één van de gevolgen van het feit dat we allemaal in een heleboel kollektieven meedraaien. Sommige kollektieven zijn tijdelijk, sommige permanent. Het is niet vreemd dat één persoon in 5, 10 of 15 kollektieven tegelijk meedoet. Dat betekent dat de aandacht verdeeld moet worden. Ieder legt haar/zijn eigen prioriteiten anders. Verder leiden we denk ik een rumoerig leven. Er is altijd van alles aan de hand in de wereld, in Nederland, in de stad, buurt, in onze eigen scene, wat op dat moment belangrijk is; wat op dat moment voorgaat. Denk bijv. aan uit de hand gelopen akties (kedichem, zd. Afrika demo, krisisdemo), "plotselinge" gebeurtenissen in de wereld (giframpen, Tsjernobyl, gifgasaanval v. Irak, uitwijzingen v. politieke vluchtelingen, etc.), ontruiming: We wonen voornamelijk in gekraakte huizen; voor mij is je huis een basis van waaruit je werkt, als er weer een ontruiming is of je moet om een andere reden verhuizen, slokt dat veel tijd op. Kortom, door al deze gebeurtenissen liggen "lopende projekten" soms/te vaak? tijdelijk stil, of gebeurt alleen het hoognodige. Onze panden verkrotten onder onze eigen handen, er wordt te weinig extra gedaan om iets goed te laten functioneren.

Ik denk dat een belangrijke oorzaak ook in onszelf te vinden is. Ik denk dat wij vnl. mensen zijn met brede interesses. Dat betekent dat we veel tegenkomen waar we iets mee doen, alleen, we zijn beperkt en met weinig mensen en kunnen onze aandacht niet goed verdelen over teveel tegelijk. Ik denk ook dat wij mensen zijn die niet de makkelijkste weg in het leven kiezen. ~~Als we~~

Als we dat zouden doen, zouden we hier al überhaupt niet terecht komen, dan zouden we onze koppen in het zand steken voor wat er om ons heen gebeurt en ons al helemaal niet verzetten.

Het is denk ik een kettingreactie: achter elk onrecht wat je tegenkomt, schuilt weer een ander. En dan ontdekken we dat er ook veel onrecht in ons eigen leven zit, of dat hadden we allang ont-

dekt en zijn van daaruit politiek bewust geworden.

Hoge bomen vangen veel wind, en wij hebben veel ideeën over ons persoonlijk leven. Er zijn veel mensen in onze scenetjes, groepen, kollektieven, onze beweging die vanuit persoonlijk onrecht wat ze gevoeld hebben politiek bewust zijn geworden.

Er zijn gefrustreerde mensen, er is teveel drankgebruik, we maken veel geweld en onrecht mee omdat

we het opzoeken. We sluiten onze ogen er niet voor. We gaan de konfrontatie ermee aan. En dan kun je geweld en onrecht niet meer uit de weg gaan en maak je het zelf bijna dagelijks mee, van heel dichtbij.

We moeten leren hiermee om te gaan en tegelijkertijd optimaal te blijven functioneren. Want onze kollektieven werken ook niet goed omdat we tijd nodig hebben dit persoonlijk leed te verwerken, omdat we onszelf vaak verliezen in drank, in uitslapen, in depressies in lange gesprekken waardoor er te weinig uit onze handen komt. We zoeken naar een evenwicht in onszelf en in onze kollektieven tussen theorie en praktijk, tussen ons denken, voelen en werken. We trekken veel problemen van mensen naar ons toe, we trekken het ons aan, omdat we sociaalvoelend zijn. Ik denk dat wij vrouwen dat erger hebben dan de meeste mannen, ons is het immers geleerd om te luisteren, te helpen,

leed te verzachten. Maar er is ons nooit geleerd met onze eigen twijfels, verdriet en verliezen om te gaan.

De meesten van ons zijn prestatiegericht opgevoed. We zijn opgegroeid in een harde, prestatiegericht, kapitalistische, autoritaire maatschappij. We zijn tot het inzicht gekomen dat de maatschappij die wij willen niet-prestatiegericht, niet-autoritair, niet-kapitalistisch en met ruimte voor je persoonlijke en geestelijke leven moet zijn.

De meesten van ons ontvangen een uitkering. Voor ons geld hoeven we dus niet te werken. Onze scene is niet-kapitalistisch. Je dreigt in een vacuüm terecht te komen. De vrijheid is zwaar, vooral als je nooit hebt geleerd met de vrijheid om te gaan. Je moet zelf beslissingen nemen, terwijl je altijd hebt geleerd dat er voor je wordt beslist. Je moet je tijd verdelen. Hoeveel uur geef ik aan "de revolutie" hoeveel aan theorie mijn denken, innerlijke rust, sociale contacten, mijn persoonlijk leven? Hoeveel arbeid lever ik? Werk ik in 2 kollektieven keihard en perfect of loop ik in 11 kollektieven de kantjes eraf? Moet ik nu die en die klus doen of ga ik naar mijn vriendin die in de stress zit? Eigen verantwoordelijkheden, elke dag keuzes maken. Vooral ook moeilijk als je vindt dat innerlijke kracht, rust, alles op een rijtje hebben, oftewel gees-

over de pvda:

new age

Groningen 1 mei 1988

telijke evenwichtigheid en niveau een voorwaarde is voor een goed politiek functioneren. Dus als je depressief bent zul je helaas misschien maar een tijdje niet mee kunnen draaien in één of enkele kollektieven omdat je dan meer tijd voor jezelf nodig hebt. Dat is dan zo.

Ik geloof dat het beseffen van deze problemen in jezelf en om je heen een eerste stap is naar het beter laten functioneren van kollektieven. Ik geloof zelf wel dat het belangrijk is om te praten in de kollektieven over dit soort problemen. Zelfkritisch zijn en aandacht en respect voor elkaar, daar staat of valt een kollektief mee. Als iemand niet goed functioneert, zou je dat met die persoon op een respectvolle manier binnen je kollektief moeten bespreken. De oorzaken zoeken. Oplossingen samen bedenken. Wel zo sociaal. Zijn we daar al aan toe? Een kollektief staat of valt bij de mensen kollektiviteit ook. De revolutie ook. We laten elkaar niet uitpraten, trappen elkaar nog te vaak de grond in, de makkelijkste praatsters/praters hebben nog regelmatig het hoogste woord. Misschien zou voor en/of na elke vergadering van sommige kollektieven tijd vrijgemaakt moeten worden om dit soort dingen te bespreken. Want een voorzitter vinden wij niet nodig. Maar zonder kunnen we het ook nog niet. Vacuüm dus.

"Is een gezamenlijke 1 mei viering uit de tijd? Daar is zeker het een en ander voor te zeggen. Een zekere nostalgie naar de rode familie van vroeger is misschien niet meer zo op z'n plaats."

"We kunnen ons afvragen of het wel zinnig is de illusie van verbroedering met die partijen op te houden, die we in de politieke praktijk dagelijks tegenover ons vinden".

Uit de interne PVDA-diskussie over de 1 mei vieringen van 1987

In de parlementaire democratie, zoals die in Nederland functioneert, wordt de noodzaak van de rol van zgn. parlementair links voor het kapitalisties, imperialisties, overall ter wereld mensen en dieren dodende systeem, met de dag duidelijker.

Als je kijkt naar de verschillende niveau's van parlementaire politiek op gemeentelijk en landelijk niveau. Dan blijkt dat op landelijk niveau de rol van de PVDA niet oppositioneel is als wel meedenken over de toekomst. In plaats van een goede, effectieve oppositie bij de plannen m.b.t. vluchtelingen, racisme en

fascisme, rijkdomverdeling, of buitenlandse politiek (1992) of een willekeurig ander onderwerp, schuiven de panelen. Ook het socialisme is ver te zoeken. En daar gaat het ons om. Vandaag 1 mei.

HET IS DE INTERNATIONAAAAALE

Op gemeentelijk nivo blijkt het beleden socialisme van de PVDA neer te komen op yuppies tegen de woningnood door middel van flitsende city's.

Gietema zou uren kunnen babbelen met Nijpels "LANG LEVE NEDERLAND IN 2015, LANG LEVE DE 4E

PLANELOGIESE NOTA". Nederland een racebaan voor het kapitaal. De kilte die opstijgt achter de rug van Korthals Altes is niets vergeleken bij die van het politieke optreden v.w.b. de toekomstige politiestaat van onze PVDA burgemeester. In het Verzet tegen reëel toenemende repressie staan ze achteraan. "lekker werken aan de glazen mens". Politieke vluchtelingen, zgn. vreemdelingen, thuiswerkersters, kontrakt-arbeidersters, bejaarden, bijstandmoeders, WAOersters en werklozen hebben niets te verwachten van hun gemeentelijke politiek.

Door op gemeentelijk niveau (verspreid door het hele land), de ideologische yuppie mentaliteit te verspreiden door hun futuristische (LSD?) gefreak, van flitsende city's, Groningen, Amsterdam, Nijmegen, Utrecht, Rotterdam, Den Haag etc. allen PVDA en allen hebben 'het', en de praktische uitvoering van de landelijke rechtse zgn. No Nonsense politiek op de bekende sociaal-demokratische manier uit te voeren, spelen de individuele carrièremakertjes binnen de PVDA hun individuele rol in deze tijden van individualisering kontra organisatie van het (in socialisties jargon) proletariaat.

PAARD VAN TROYE

Links en de "gewone" mens moeten zich ons inziens herbezinnen over hun politieke identiteit. De parlementaire politiek geraakt in een systeem dat meer dan ooit, (relatief) mens en aarde onvriendelijk is. Ons idee van links is er een van strijd en solidariteit. De mars door de institutie's is VERADERLIJK gebleken. Hieraan hebben wij uiting willen geven door het nieuwe PVDA-gebouw kennis te laten maken met POLITIEK VERZET tegen de verschroeiende aarde, lege steden en een heerlijke nieuwe wereld.

AKTIEGROEP "VERDEEL EN HEERS"

I MUST MAKE A STAND"

...zegt Parkhurst-gevangene Martin Foran in een wanhopige brief - mogelijk z'n laatste, gezien zijn instortende mediese konditie en de muur van censuur die hem nu omringt.

Martin zit al meerdere jaren in de bajes, veroordeeld voor een overval. Hij heeft altijd gezworen onschuldig te zijn.

Eerst komt een inleiding, waaruit blijkt dat hij inderdaad onschuldig is, dan een gedeelte over wat er allemaal in de bajes is gebeurd en tot slot een stuk over z'n toestand zoals die begin april was.

Dokumenten die zijn onschuld aantonen:

Martin werd in juni 1978 tot 10 jaar veroordeeld, volgend op een serie inbraken in Birmingham in sept. '77, die door een groep zwarte en blanke jongeren gpleegd werden. De blanke jongere betrokken bij de overvallen werd omschreven als zijnde 1,50 meter, tenger gebouwd en tussen de 18 en 20 jaar oud. Martin was toen 34 jaar, lang en stevig gebouwd. Eén van de getuigen heeft Martin niet aangewezen als één van de betrokken mensen, ondanks meerdere identifikatie-rondes; en een andere getuige die foto's van hem te zien kreeg, verklaarde dat Martin absoluut nooit één van de inbrekers kon zijn.

Vanaf het moment van z'n arrestatie heeft Martin gezegd onschuldig te zijn en terwijl hij in de bajes zat ging hij in hongerstaking om aandacht voor z'n zaak te krijgen. Dit resulteerde in een overplaatsing naar Leicester Prison waar vandaan hij ontsnapte. Nadat hij z'n zaak aan de nationale dagbladen had uitgelegd gaf hij zich weer bij de autoriteiten aan. Toen werd hij overgebracht naar Nottingham Prison waar hij een 5½ week durend dakprotest voerde om z'n onrechtvaardige gevangename te belichten. Hierna werd Martin's zaak in het Lagerhuis besproken, maar dat leverde niets op. Toen werd hij overgeplaatst naar Gartree en later naar Lincoln Prison, ondanks de toezegging van de directeur dat dat niet zou gebeuren, waarna hij z'n hongerstaking voortzette. Uiteindelijk werd hij in febr. '84 vrijgelaten.

Na z'n vrijlating verhuisde Martin met z'n familie naar Kingshurst,

Birmingham, waar hij een handel in 2e-hands auto's en oud ijzer opzette. Martin bleef verklaren onschuldig te zijn ondanks dat hij steeds door de smeris werd lastig gevallen. Hij werd ervan beschuldigd een vrouw te hebben vermoord, hoewel hij in de bajes zat op het tijdstip van de moord, en hij werd er ook steeds van beschuldigd z'n eigen auto gestolen te hebben.

Op 10 september 1984 werd Martin op twee aanklachten gearresteerd: één voor een overval en de ander voor "samenzwering met het doel een overval te plegen" ('conspiracy').

Die dag hadden 3 jongeren van een kroegbaas in z'n pub £1700 gestolen. De kroegbaas omschreef ze zo:

- 1) Halfbloed west-Indiese man, lichte gelaatskleur, leeftijd ongeveer 17. Lengte 1,65 meter, half lang, donker golvend haar, droeg een 15 cm. lang mes;
- 2) West-Indiese man, goed gebouwd, langer dan 1), met een bivakmuts en een stok;
- 3) Niet gezien, maar had net als 1) en 2) een Birmingham-aksent.

Volgens de smeris was Martin Foran de tweede man. Hij is niet alleen aanzienlijk langer, maar ook blank en hij heeft een Iers aksent. Man 1) zou Andrew Mackenzie zijn, die een erg donkere kleur heeft en geen halfbloed is. Toen de rechter de hele zaak voor las zei hij: "het licht moet een soort truuk gespeeld hebben en hij (de kroegbaas, FI) moet erg verrast zijn geweest om Mackenzie zó te omschrijven. Het is duidelijk dat mensen zulke fouten maken in dat soort zaken". Wat ons betreft is het wel een erg vreemd truukje van het licht als het een blanke man zwart maakt en een zwarte man blank!

Martin werd de middag van de overval gearresteerd met £200 in z'n bezit en 2 breekijzers in z'n auto. Terwijl hij in bewaring gesteld was heeft de smeris slechts £131,55 opgetekend en dus bijna £70 van hem getolen. Het geld was een deel van een lening die Martin een week eerder met een krediet-maatschappij had afgesloten, wat door die maatschappij bevestigd is.

De twee breekijzers in z'n auto zijn vanwege z'n baan als oud ijzerhandelaar. Martin heeft 15 getuigenverklaringen die zijn alibi bevestigen. De aanklager heeft 3 getuigen. Het 'bewijs' van één getuige bewijst niet dat Martin erbij was, terwijl de verklaringen van de andere 2 getuigen tegenstrijdigheden bevatten wat betreft hun kennis over Martin. Het resultaat van de rechtzaak was een straf van in totaal 8 jaar, 6 voor "overval" en 2 voor "samenzwering met het doel een overval te plegen".

Terwijl hij in Winson Green Prison was, kreeg Martin een anale slijm-ettering en werd hij naar een ziekenhuis gestuurd voor een mediese behandeling. Toen hij daarna door z'n vrouw Valerie en z'n zoon Martin werd bezocht, werd dit beperkt tot zijn cel. De bouten weigerden te zeggen waarom, dus hebben ze zich met z'n drieën in de cel opgesloten in de hoop het waarom uit te vinden.

Vervolgens werd hij overgeplaatst naar Wandsworth Prison waar z'n gezondheid nog verder verslechterde. Daar was hij gedwongen één van de bewakers te gijzelen om op die manier een medische behandeling te krijgen.

En hiervoor heeft hij nog eens 6 jaar gekregen. Toen z'n vrouw hem daarna bezocht, werd hij achter een traliehek gehouden, kreeg hij geen water ondanks z'n zere, kapotte lippen en mocht hij ook geen huwelijkskaarten ontvangen.

Vlak daarna werd hij naar Wilton Prison overgeplaatst waar hij een colotomie-operatie onderging. (Colotomie is een insnijding in de endeldarm om via kunstmatige weg de faeces uit het lichaam te kunnen verwijderen.)

Drie weken na de operatie werd hij door de bewakers erg in elkaar geslagen, wat z'n mediese toestand nog meer verslechterde.

Martin werd overgeplaatst naar Parkhurst voor 1½ maand en toen verder naar Long Lartin Prison. Daar ging het nog slechter door de komst van lopende zweren in z'n lies en een infectie van de colotomie.

In augustus 1987 werd hij terug geplaatst naar Parkhurst. Z'n toestand is daar beter geworden maar de zweren en infectie gaven nog steeds zware problemen.

Martin zou in 1989 vrij zijn gekomen maar dit is nu 1995 geworden vanwege de uitkomst van z'n laatste rechtszaak. Op dit moment klaagt hij Walton Prison aan voor mishandeling, en ook de 6 politie-funktionarissen betrokken bij z'n arrestatie en veroordeling voor meineed. Eén van hen, DC Matthews, is sindsdien ontslagen. Niemand weet waarom.

De zwarte van de toegevoegde straf van 6 jaar kan slechts gezien worden als pure wraak door de staat.

Uit een brief die Martin op 21 okt. 1987 schreef:

"(...) In deze plekken helpt solidariteit van kameraden erg veel. Op dit

moment heb ik problemen met brieven. Ze houden ze achter en ze onthouden me pamfletten die een kameraad in Manchester over m'n zaak heeft uitgegeven. Dus nu moet ik vechten tegen de smeris, de Kroon en nu de bajes- autoriteiten. Op 1 november begin ik een hongerstaking om 3 redenen:

1. ik ben onschuldig
2. vanwege m'n ziekte
3. als protest tegen het achterhouden van brieven en pamfletten over m'n zaak.

Ze zeiden dat ze m'n post gestopt hebben vanwege de goede orde in de bajes. Dit is onzin. Hoe kunnen pamfletten over mijn zaak de bajes in de war brengen? Dus moet ik hierover m'n positie bepalen. Vraag alsjeblieft om protestbrieven die naar de directeur gestuurd moeten worden. (...)

Yours in solidarity and spirit,

Martin."

In januari zag Martin een specialist in St. Mark's Hospital en London en hem is verteld dat z'n lagere darmstelsel verwijderd moet worden vanwege z'n verslechterende mediese toestand. De testen lieten ook zien dat z'n zenuwen aan één kant van z'n ruggegraat allemaal dood zijn. Martin gelooft dat dit een direkt gevolg is van de slagen die hij van de bouten heeft gehad na z'n colotomie-operatie.

Hier omheen is een doofpot opgezet : de knokpartij die hij te verduren kreeg in de Liverpool prison, wat wordt aangetoond door documenten die de 'Anarchist Black Cross' ontving. Er zijn ook bewijzen dat hem een behandeling voor colotomie vóór de knokpartij werd geweigerd. Een brief van een ziekenhuis-funktionaris maakt duidelijk dat die weigerde Martin in het ziekenhuis toe te laten omdat de vleugel nog een gevangene zou bevatten, betrokken bij de gijzeling - in feite was Martin Foran de enige persoon die een gevangenis-funktionaris gegijzeld heeft, en dit was om een mediese behandeling te krijgen die hem eerder al geweigerd was.

Vlak vóór de aframmeling in Liverpool had Martin de nodige chirurgie ondergaan voor z'n colotomie, en z'n chirurgiese wonden waren nog vers en gevoelig. Toen hij naar z'n cel gesleept werd, werden z'n kleren van zijn lijf gerukt, werd hij geslagen en z'n colotomie-zak werd afgerukt, de wond was open.

Drie verklaringen werden door bewakers gemaakt; dat geen onnodig geweld gebruikt was om Martin terug in z'n cel te krijgen, en ook geen verwondingen gemaakt zijn. Toch waren z'n verwondingen zo erg dat hij een verbeterings-behandeling nodig had. Het mediese rapport dat gemaakt is na het onderzoek, na de aframmeling, verklaart dat hij "kleine en ondiepe" kneuzingen aan z'n linker knie, dij, bil, schouder en bovenarm, en z'n linker oog had. Eén rapport zegt dat oude kneuzingen waren die al minder erg werden. Het belangrijkste rapport beweert dat er geen schade aan de colotomie was en dat Martin bloed van z'n anus, die nog bloedde na de operatie, overal opgesmeerd had.

De gevangenis-funktionaris die Martin's colotomie-zak weghaalde en op de wond stapte, werd door Martin in z'n officiële aanklacht als klein en blond omschreven, maar in een brief van de assistent-direkteur staat dat noch hij, noch de eerste mediese funktionaris iemand kan bedenken die binnen die omschrijving valt. De verantwoordelijke bewaker was blijkbaar verdwenen!

De dag na de aanval, werd Martin in de ziekenvleugel in 'Liverpool' gezien door twee leden van de Raad van Inspektie. Hij vertelde ze van de aanval en, zoals gedocumenteerd in hun rapport, hij vroeg om een onderzoek door de politie.

Zes weken later beweert de directeur van 'Liverpool' in een brief: "er bestaat geen melding van, dat Foran gevraagd heeft om de politie of een advocaat". De politie werd er nooit bij betrokken en de zaak werd intern afgehandeld. Totdat Martin besloot de verantwoordelijke funktionarissen in een eigen aktie aan te klagen. Een volledige behandeling is meerdere keren uitgesteld (de zaak gaat verder).

De documenten die we ontvingen zouden gebruikt worden op de laatst vastgelegde, maar uitgestelde, behandeling op 14 december. Martin is verhinderd kopieën van de documenten te maken, en de minister van Binnenlandse Zaken probeert nu een Kroon-kopijrecht op de documenten te leggen.

Martin Foran's gezondheid blijft verslechteren - hij lijdt aan konstante diarree en de zuren en enzymen van z'n maag lekken door de opening van z'n colotomie en op de huid van z'n onderbuik, die langzaam wordt weggevreten.

Op dit moment (eind mrt.) herstelt de huid zich iedere twee dagen, maar zoals Martin toegeeft kan dit niet oneindig doorgaan, en is hij bang gangreen te krijgen. Vanwege de diarree was Martin op een speciaal dieet van 6 doosjes Complian per week, om er zeker van te zijn dat hij essentiële voedingsstoffen en vitaminen kreeg. Om de één of andere "onverklaarbare" reden hebben de bajes-autoriteiten dit naar slechts één doosje per week teruggebracht. Dit heeft erin geresulteerd dat hij langzaam maar zeker gewicht verliest en dat hij niet fit genoeg zal zijn voor de operatie die hij omstreeks mei verwacht.

De geplande operatie zal inhouden dat Martin's onderste darmstelsel en endeldarm verwijderd zullen worden, waarna hij permanent een colotomie zal hebben. Dit is een acht uur durende operatie, die normaal gevolgd wordt door minstens 3 maanden op intensive care. Maar de bajes-directie wil Martin meteen na de operatie terug in z'n cel op de "afzonderings vleugel" in Parkhurst plaatsen, waar

hij niet de medische verzorging zal krijgen die hij zo hard nodig heeft. Onder de huidige omstandigheden verwachten we niet dat hij zo'n operatie overleeft, en als hij sterft heeft de staat weer een moord op hun konto en geweten.

Naast z'n stuitende lichamelijke gesteldheid, is Martin ook op andere manieren door de autoriteiten lastig gevallen. Hem is geweigerd kopieën van z'n documenten te maken, en hij mag ze ook niet meer met z'n brieven meesturen, zelfs niet de originelen. Kranten en tijdschriften die door z'n supporters worden opgestuurd, bereiken hem vaak niet.

Als hij door z'n familie wordt bezocht, worden die gefoilleerd en het bezoek wordt vaak in een aparte kamer gehouden. Na een recent bezoek van z'n vrouw werd Martin zo grondig gefoilleerd dat de bewaker zelfs z'n hand in Martin's kolotomiezak stak. Daar werd niets gevonden, maar die bout kreeg voor z'n moeite allemaal uitwerpselen over zich heen.

Ondanks al de gezondheids- en andere problemen die Martin heeft gehad, is zijn geest nog sterk en weigert hij door de autoriteiten gebroken te worden. Op het moment ontvangt hij ongeveer 200 brieven per week van mensen over de hele wereld - een bron van ondersteuning waar hij veel

kracht uit put.

Jammer genoeg is Martin, wegens de beperkingen op het sturen van brieven vanuit de bajes, niet in staat iedereen een brief terug te sturen. Om dit te verhelpen is z'n steungroep, 'The Martin Foran Support Group', van plan een maandelijkse nieuwsbrief te beginnen om mensen geïnformeerd te houden over z'n situatie.

NB. De 'Martin Foran Support Fund', die opgezet werd om Martin en z'n familie financieel te ondersteunen, funktioneert nu goed. Het rekeningnummer is 50102770 van de co-op bank, 41 Vicar Lane, Leeds 1.

Als mensen donaties willen geven moeten ze cheques sturen naar Leeds Black Cross, box JAG, 52 Call Lane, Leeds 1, ten name van het fonds. Als mensen de nieuwsbrief willen ontvangen, worden ze gevraagd een donatie aan het fonds te doen, om de kosten te dekken. Support him, write him!

Frontline info/
Anarchist Black Cross

INFO:

**ANARCHISME, ANTI-FASCISME/
IMPERIALISME, VERZET, REVOLUT-
IES, R.A.F. - R.Z., POLITIE/GEHEIME
DIENSTEN, ELITE/MACHTHEBBERS.**

INFOCENTRUM/BIBLIOTHEEK, DE BEDDELING IS ZOVEEL MOGELIJK INFORMATIE MET BETREKKING TOT BOVENSTAANDE EN AANVERWANTE ZAKEN TER INZAGE/BESCHIKKING TE STELLEN VOOR EENIEDER DIE ER IN GEÏNTERESSEERD IS. NAAST DUS BOEKEN DIE MEN KAN LENEN TEGEN KLEINE VERGOEDING, ZIJN ER ENKELE BLADEN/TIJDSCRIFTEN DIE GELEZEN KUNNEN WORDEN TIJDENS DE OPENINGSTIJDEN, O.A. 'KNIPSELKRANT, FLAM, PLUS VERSCHILLENDE BROCHURES EN ENKELE SUIJENLANDSE BLADEN.

ER WORDT NAAR GESTREEFT ZOVEEL MOGELIJK INFO TE VERZAMELEN, DUS HEB JE ZELF MATERIAAL WAAR JE NIETS MEE DOET, BIJ ONS KUN JE HET DUMPEN !!!

VOORLOPIG IS DE BEDDELING 2 KEER IN DE WEEK OPEN TE GAAN, NL:

- ZATERDAGS 14.00-17.00

- DONDERDAGS 19.00-21.00

MISSCHIEF DAT ER NOG WAT BETREFT TIJDEN WAT VERANDERT WORDT, MAAR DAAROVER HOUDEN WE JULLIE OP DE HOOGTE. BEL EFFE AAN !!

INFO/BIB: MARTINUSST.24, VENLO.

DE NAR JAH!

MUZIEK / CONCERTEN / PUBLIKATIES / PLATENRECENTIES /
KUNST / ACTIVITEITEN / LABELS / DISTRIBUTIE / AKTIE /
VERZET / KLEIN NIEUWS / AKTIENIEUWS / AKTUEEL NIEUWS /
OPROEPEN / DISCUSSIE / KRITIEK EN VEEL VEEL MEER ...

"MET DE NAR ZIT JE GEEN MINUUT MEER STIL !"

Voor een jaarabonnement betaal je 150 Fr op rekening nummer: 068-2050689-39 op naam van "De Nar-Dilbeek".

Voor meer info omtrend De Nar en andere ondingen:
ANNICK CLERICK: BOSSTRAAT 38 A 1742 TERNAT.B.

DE PRINS EN DE EX-VARKENSHOEDER

Heel, heel lang geleden leefde er een prins. Hij zocht een mooie, lieve prinses, maar aangezien de prins een knappe, ijdele snuiter was waren er al veel prinsessen aan de poort geweest die de prins stuk voor stuk afwees.

Op een dag stond er voor het paleis een witte schimmel. Met daarop een prinses. En wat voor een prinses: Ze had een kale kop en twee hazen tanden en wel twintig wratten rond om haar mond. Ze liep naar de poort en belde aan. DING DONG !!!!

Een bediende deed open. "Wat kan ik voor jou doen" vroeg hij met een opgetrokken neus. "Ik kom voor de prins" zei de prinses. Toen de prinses eenmaal binnen was kwam de prins net de hal in. "Ooh een gast", riep hij, maar toen hij eenmaal dichterbij kwam en het meisje nog eens goed bekeek gingen er rillingen over zijn rug.

"GATVERDAMME!!!!!!!!!!!!!!" riep hij uit. "Ooh, eh... sorry hoor, wat kan ik voor je doen???" "Ooh ik weet het al jij komt natuurlijk voor dat baantje als varkenshoeder."

"Nee, ik kom voor dat baantje als vrouw van u."

"WAAAT!!!!!" en de prins ging spontaan over zijn nek.

"Nou als u er zo over denkt, dat baantje als varkenshoeder is ook wel goed hoor," zei de prinses enorm beledigd. En zo gebeurde het dat de prinses van af die dag in de stal ging bivakkeren.

Nog diezelfde avond zat de prinses droevig voor zich uit te staren op een baal hooi nadat ze de varkens te eten had gegeven. Opeens hoorde ze luid gesnik vanuit de hoek van de stal. Ze ging kijken. Daar zat een jongenman.

"Hallo wie ben jij" vroeg de prinses??

"Snik", klonk het bedrukt, "Ik ben de ex-varkenshoeder en jij, snik?" "Ik ben de nieuwe varkenshoedster. Hee, waarom ben jij ontslagen?" vroeg de prinses.

"De bediende had me destijds aangenomen," antwoordde de varkenshoeder, "maar toen de prins me vorige week voor het eerst zag zei hij: "Bah, geen Turken in mijn omgeving." En dus werd ik op straat gegooid." "Wat lulig," zei de prinses, "maar waarom ben je hier dan nog?" "Omdat ik geen huis heb."

En zo zaten ze al gauw de hele avond en de nacht door te praten en langzamerhand werden ze verliefd op elkaar. De volgende dag hadden ze besloten om samen

te gaan wonen, ergens ver weg van die misselijke prins. Dus gingen ze laat in de morgen- nadat ze de stal hadden schoongemaakt- naar het paleis, waar de prinses vervolgens haar ontslag vroeg. Toen de prins het tweetal had aangehoord zei hij: "Ja hoor, gaan jullie maar gauw." Want hij was allang blij als ze allebei ophoepelden. De prinses en de ex-varkenshoeder kusten elkaar hevig nadat de prins was uitgesproken. Op slag veranderde de prinses in een oogverblindende schoonheid. Daar zag de prins plotseling de prinses van zijn leven. Maar de prinses zei ijskoud: "wie met mij zou trouwen, zou gelukkig worden, maar jij snotprins, jij zette mij voor gek. Dit is je straf." De prins kreeg een hartaanval en was op slag dood. Het volk vroeg aan de ex-varkenshoeder en de prinses of ze nu wilden regeren, maar dat vonden ze te saai. Dus deden ze het niet. Wat ze wel wilden was samen de stal runnen en dat deden ze. Het paleis werd voortaan gebruikt als huis voor anti-racistische groepen die daar strenden en strijden tegen discriminatie. De prinses en de varkenshoeder leefden nog lang en NATUURLIJK gelukkig.

JANNEKE VAN DEN BOS
(12 jaar)

DE DISKUSSIE

Een discussie wordt gevoerd om (liefst) tot (een) conclusie(s) te komen. Bij alle in mijn bijzijn gevoerde "diskussies", van autonomen tot stedelijk/landelijk of gewoon met z'n/h'r tweetjes was er een overeenkomst, de ongelijkheid... Mensen die spraakbekwaam zijn of gewichtige brulapen bepalen (altijd) de discussies en daarmee haar evt. conclusies, de rest heeft nix in te brengen, voelt dat alleen naar big(Wo)man wordt geluisterd en voelt zich overbodig... Wanneer dan een spraakbekwaam iemand, zoals ik bijvoorbeeld, probeert op te boxen tegen de taalhanen, door zijn/haar visie te ratelen (cq mee te doen aan de machomanier van "spreken") dan zullen de talrijke onderbrekingen er meteen zorg voor dragen, de fragiele(breekbare) zinsbouw ineem te laten storven als ware het een autonomblok. Deze onderbrekingen zijn dan ook kenmerkend voor de "diskussies". Als de meesten niet eens gehoord worden over dingen die ons allen aangaan, dan is er geen sprake van gelijkheid, integendeel...Mensen met een spraakgebrek, schuchterheid,

geringe kennis van gangbare talen of gewoon mensen die zin hebben om te communiceren i.p.v. te concurreren, zij hebben allemaal recht op een gelijk deel aan de discussies en anderen moeten het recht hebben hun mening/gedachten te verrijken en volledigen aan de hand van het eerdergenoemde. Ik vrees dat dit stukje nog onvolledig is en hoop op reaxies...Vandaag las ik trouwens dat de RARA gepakt is... Mocht dit waar zijn (wie gelooft er tenslotte wat de smeris zegt zonder bewijs) dan wil ik hun zeggen dat ik en met mij vele anderen mij solidair verklaar met de door hen gepleegde axes, dat ik hun manier van axievoeren als de juiste ervaar...en tevens de enige met daadwerkelijke resultaten. Tenslotte hoop ik dat hun gevangename velen stimuleert i.p.v. af te schrikken. In een tijd waarin economische zaken bedrijven stimuleert handel te drijven in bloed en onrecht, waarin Lubbers en z'n partners in crime miljoenen vergaren over de ruggen van de armen (niet het lichaamsdeel, sukels) in deze tijd moeten wij

concluderen dat ons verzet niet evenredig toeneemt met de repressie van jakhals altes en zijn geuniformeerde snorfascisten. Laten wij dus onze solidariteit met de al dan niet gepakte RARA betuigen door te vechten tegen sexismen, ra\$\$isme, zionisme, apartheid en nog een paar andere 'ismes die ik ben vergeten....

Zoals de duitse kameradensters zo treffend stellen:
FEUER und FLAMMEN gegen diesen Staat.

p.s.: komen er nu ook 'Hochsicherheitstrakte' in nederland? Laten we de bouwers ervan weerhouden, met de middelen die nodig blijken om echte resultaten te waarborgen..... Laat ons duizend RARA's creëren uit de gedachten die zij bij ons hebben losgemaakt.

'axiemens 'Dat stinking fikt niet vanzelf, je moet het 'n handje helpen'

HAALT KRAKEND CITYVORMING IN STAD

De steden in Nederland dienen, volgens de stadsbesturen, de komende jaren een grondige face-lift te ondergaan. Om de gegoede bevolgingsklassen naar de steden te laten trekken, proberen de gemeenten een gunstig klimaat voor partikuliere investeerders te creëren. De huidige trend is "Public-Private-Partnership", een samenwerking tussen partikuliere investeerders en de gemeente. Het spreekt voor zich dat partikuliere investeerders slechts interesse hebben voor grootschalige winstgevendende projecten. Sociale woningbouw of aandacht voor alternatieve woonvormen is uitgesloten. De gemeenten scheppen het "ideale investeringsklimaat" en geven beleggers een vrijbrief voor onbepert winst maken over de rug van de bevolking. Om de stad haar "bedreigde centrumpositie in het noorden te verbeteren", de binnenstad "een meer eigentijds gezicht (flits, flits) te geven" en ondertussen de relatief hoge werkloosheid van het noorden te bestrijden, heeft de gemeente Groningen onlangs een Plan-van-Aanpak ontwikkeld. In Groningen lonkt de gemeente (óók al PVDA) naar 200 miljoen gulden van de beleggers. Ondertussen is alvast begonnen met het bouwen van kantorenstroken langs de gehele zuidkant van het centrum, als je met de NS Groningen binnenkomt zie je links en rechts de zich ontwikkelende sky-line op je af komen. Is dit het ideale leefklimaat van een stad, volgens de gemeente?! Een deel van het centrum is omgeturnd tot casino-kwartier; woongenot moet wijken voor het vermaak van de rijken. Een ander gedeelte zal tot winkelpromenade-gebied worden ontwikkeld; weer een ideale vestigingsplaats voor grootwinkelbedrijven, Bijenkorf, McDonalds en society-shops zullen gretig toehappen. De nu nog leefbare- en betaalbare- woonwijken worden aan hun lot overgelaten en terzijpnetijd gesloopt (Oosterpoortbuurt, Indische buurt).

Op het moment heeft Groningen de hoogste woningnood van het land. Volgens de gemeente (Plan-van-Aanpak) is er de afgelopen jaren genoeg gebouwd in de sociale sector (woonwijken enkele kilometers buiten het centrum uit de klei gestampt), vanaf nu zal er dus slechts voor de rijkere bevolgingsgroepen gebouwd worden. Onzin dus. In het

maken voor nieuwbouwwoningen). De gemeente Groningen steunt de Gruno unaniem in haar plan, ook dit pand moet oprotten. Het WNC-bolwerk weigert mee te werken aan de politieke machtsspelletjes, ze hebben geen behoefte aan onderhandelingen met de gemeente. De gemeente gevolgd door het Nieuwsblad van het Noorden heeft 't WNC de oorlog verklaard en zal alles in het werk stellen om ook dit pand weg te krijgen. De politie van hoofdkommissaris Woltjer (persoonlijk erdoor gesluist door Burgermeester Staatsen) neemt die oorlogsverklaring letterlijk en mept er ondertussen al vrolijk op los.

't Klooster, gelegen in het hartje centrum tussen een christelijke school en een jeugdgevangenis, is het oudste schooltje van Groningen. Het pand, 6 lokalen, 2 kamers, een binnenpleintje en een tuin, is eigendom van de gemeentelijke afdeling grondzaken. De gemeente had voor de komende jaren (tot 1990) geen bestemming, hun enige plan nml sloop, stuitte op geldgebrek. Om het pand kraak-

centrum zijn er vrijwel geen mogelijkheden om in een woon/werkpand te wonen, en zo je eigen levenswijze te bepalen. Geen enkele afwijkende levensstijl wordt getolereerd door de PVDA-bestuurders, kraakpanden en andere alternatieve (woonwagens bijv.) zijn dus ongewenst.

In Groningen is 't Klooster, na OPB, het Witte Huis, School je Dood, het zoveelste slachtoffer van deze "immorele, grootkapitalistische, imperialistische waanzinspolitiek". Een ander groot kraakpand, Nieuwpoort, wordt door woningbouwvereniging Gruno bedreigd. (40 wooneenheden, slecht gerenoveerd voor enkele tonnen, daarna onbewoonbaar verklaard met als gevolg leegstand. Na de kraak, meteen bedreigd met sloop om plaats te

GRONINGEN '92?

EN LAND.

vrij te houden werd binnen alles vakkundig gesloopt. Vloeren, ramen en leidingen waren verdwenen, de lokalen werden gebruikt als illegale vuilstortplaats. De gemeente liet het pand bewust verkrotten. Na twee jaar leegstand werd op 1 augustus '86 't Klooster gekraakt. Nu anderhalf jaar later, wonen er tien mensen, drie kippen, drie honden en zes katten. Een goed lopende kroeg met regelmatig konserten en feesten; onze bijdrage aan een leefbare binnenstad!!

Op vrijdag 11 maart- we hadden net twee maanden water, na lang zeuren bij de gemeente-ontvingen we een brief van Randag, de gemeente-advokaat, bekend van eerdere ontruimingen in de stad. In de brief de eis: het perceel binnen twee weken te verlaten om plaats te maken voor opslag van openbare werken. Omdat we niet vertrokken werd er een kort geding tegen ons aangespannen. Tijdens het kort geding bleek dat er op papier geen plannen waren. Advokaat Randag verdedigde het spoedeisend belang (vh kort geding) met wat gemompel

over herstructurering; werkelijke ruimtenood kon niet worden aangetoond. Volgens ons is het pand zonder verbouwing totaal ongeschikt voor opslag, maar bouwplannen zijn er niet. Het is onwaarschijnlijk dat de gemeente van plan is geld in de verbouwing te steken. Over twee jaar zal 't Klooster gesloopt worden om plaats te maken voor bejaardenwoningen. De bereikbaarheid van het pand is slecht, vrachtauto's van O.W. kunnen er niet komen! Wegens goed vertrouwen in onze argumenten nodigden we de rechter uit om 't Klooster te komen bekijken en te oordelen over de ongeschiktheid van opslag in het pand. En natuurlijk voerden we aan dat er hoge woningnood is, dat de gemeente faalt in haar pogingen hier iets aan te doen en dat

het absurd zou zijn om tien mensen op straat te zetten voor stemhokjes en verkeersborden. Advokaat Randag probeerde met behulp van de klachtenbriefjes van de christelijke school aan te tonen hoe lastig en vervelend krakers altijd zijn; stemmingmakerij om de rechter te beïnvloeden.

In het vonnis leek dit zijn invloed te hebben gehad, de rechter ging voorbij aan alle argumenten en besloot tot ontruiming op de volgende twee punten: -Kraken is illegaal, juridies heb je geen recht of titel, dus bij voorbaat verloren. -Eigendomsrecht, de gemeente moet op ieder moment kunnen beschikken over haar bezit. Het spoedeisend belang was hiermee tevens aangetoond. De bewoners moeten over twee maanden opgerot zijn, volgens de rechter een redelijke termijn om elders (op kamers, desnoods bij de ouders) aan onderdak te komen. Daarnaast geldt er een kraakverbod voor één jaar, leegstand wordt juridies beschermd!! Het gevolg van dit vonnis is dat de eigenaren van kraakpanden op ieder moment en zonder enig plan kunnen gaan ontruimen. Kraken is verboden, de situatie is niet van belang, ontruimen met behulp van de sterke armen van politie en justitie.

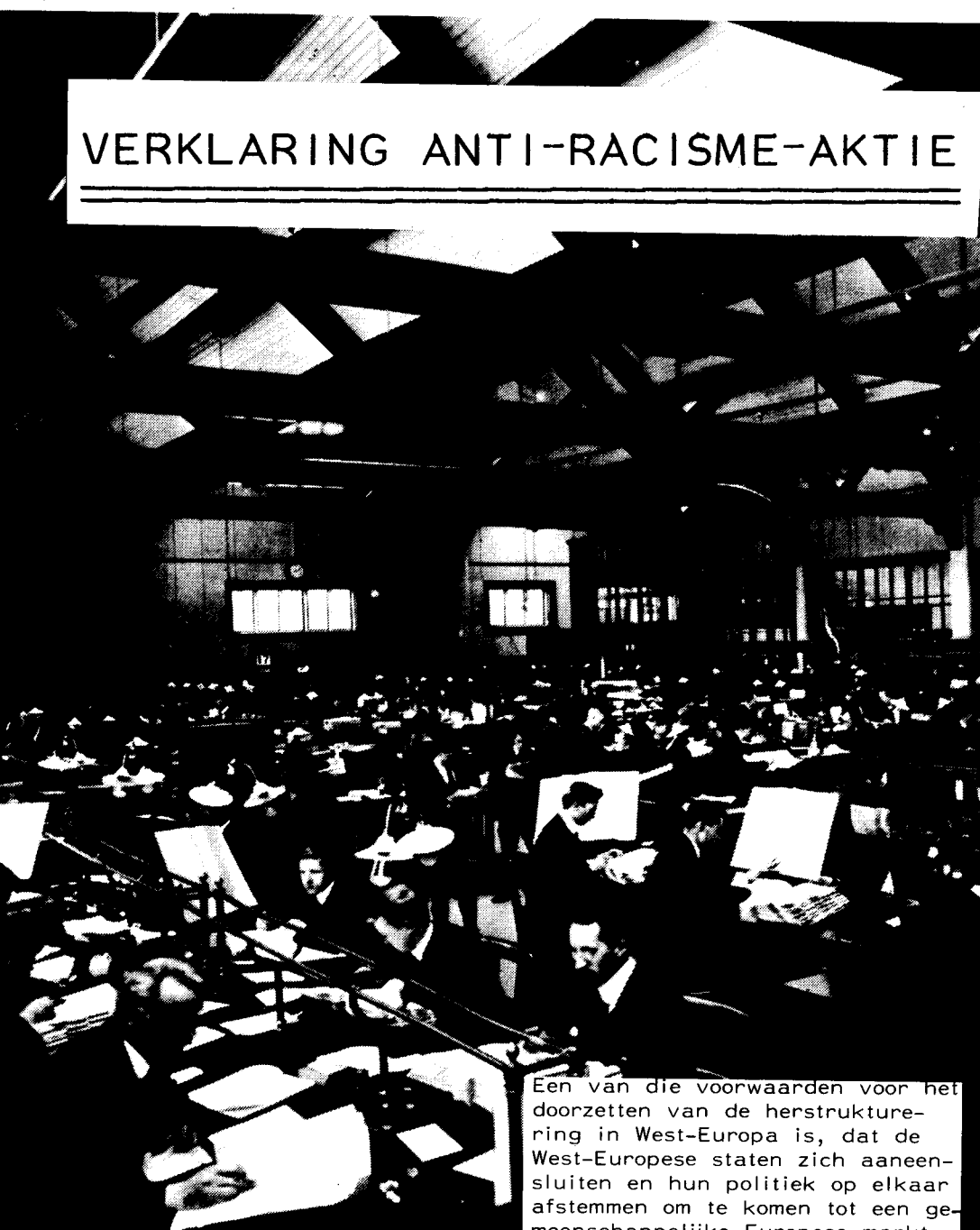
Ondanks ons wantrouwen tov van deze rechtsstaat zijn we tegen deze kromme rechtspraak in hoger beroep gegaan, we gunnen het hun niet om over ons en andere panden heen te kunnen walsen. De eerste zitting van het H.B. is op 4 mei, voor 't Klooster zal het waarschijnlijk niet meer van belang zijn, want vanaf 6 juni mag er worden ontruimd en de procedure van het H.B. duurt minimaal twee maanden. We vragen het gemeentebestuur het vonnis van het kort geding af te wijzen, 't Klooster niet te ontruimen en de uitslag van het H.B. af te wachten.

Als de gemeente weigert de ontruiming uit te stellen, geven we op maandag 6 juni buiten een groot feest met muziek, eten, drinken en slaappleatsen. Natuurlijk voor de gezelligheid en om het bestaan van 't Klooster te vieren maar vooral om met veel mensen de deuren buiten de deur te houden. Als de gemeente wel uitstel verleent, zal het feest naar een tactieuzere datum worden verplaatst. We houden jullie op de hoogte.

't KLOOSTER MOET BLIJVEN
KRAKEN IS GEEN PROBLEEM MAAR
EEN OPLOSSING

De bewoners van 't Klooster.

VERKLARING ANTI-RACISME-AKTIE

Dit is een verklaring van de actie gevoerd bij het propaganda- en lobbykantoor van de EEG aan de Gravenstraat in Amsterdam. Hiermee willen wij een bijdrage leveren aan de Europese anti-racismedag, 23 april '88.

Maatschappelijk, politiek en economisch gezien bevinden wij ons in woelige tijden met grote overeenkomsten met de jaren '30. Het huidige kapitalisme bevindt zich nu in een crisis (overproductie, winstdaling, grote werkloosheid) en deze maakt een brede herstructurering van kapitaal en arbeid noodzakelijk. Herstructurering als enerzijds hoogwaardige technologieën (bio., en genetechnologie, mikro-elektronika,..) en anderzijds afbraak van sociale voorzieningen, flexibilisering, vrouw terug naar het aanrecht. Het is een afscheid van de verzorgingsstaat, het kapitalisme met een menselijk gezicht.

De kosten van de crisis worden afgewenteld op de zwakste groepen. Het zijn de multinationals die de voorwaarden aan de (nationale) politici gedikteerd hebben.

Een van die voorwaarden voor het doorzetten van de herstructurering in West-Europa is, dat de West-Europese staten zich aaneensluiten en hun politiek op elkaar afstemmen om te komen tot een gemeenschappelijke Europese markt, het Europa van 1992. Nationale grenzen zijn voor de multi's een belemmering voor winstmarges. De interne EEG-markt zou dan groter worden dan de VS of Japan.

De vrees bij het opheffen van de controle aan de binnengrenzen is, dat het gevolgen zal hebben voor de controlebaarheid van de illegale binnenkomst van vreemdelingen, illegale invoer van goederen en bedreiging van de staatsveiligheid. Daarnaast brengt de herstructurering steeds meer tegenstellingen, frustraties en verzet met zich mee. Daarom zijn de volgende maatregelen bedacht:

-het aanbrengen van een zg. 'sanitaire gordel' rondom Europa, d.w.z. het sluiten van de grenzen voor alle soorten vluchtelingen van buiten Europa.

-het opzetten van een perfect registratiesysteem m.b.v. legitimatieplicht in Europese paspoorten gekoppeld aan sociaal-fiscale nummers, identiteitskaarten, verblijfsvergunningen en visa.

-het verscherpen van de nationale vreemdelingenwetgevingen en een Europees justitie-, en politiebeleid, dat zich m.n. zal moeten bezighouden met de bestrijding van buiten-parlementaire linkse groepen en personen.

In deze tijden van aanval van de kapitalistische klasse laten de linkse politieke partijen en vakbonden het afweten om richting te geven aan de strijd hiertegen. De steeds verslechterende levensomstandigheden van de bevolking biedt dan ook een goede basis voor een opkomst van fascistische groepen (Le Pen in Frankrijk). Deze wakkeren vreemdelingenhaat en angst aan en maken rassenonderscheid en onderdrukking van linkse vakbonden en groepen bespreekbaar. Opkomend fascisme is een manier om de frustraties van de bevolking te kanaliseren. Nu de nationale grenzen minder belangrijk zijn (multinationals, NAVO, EEG) krijgt de fascistische beweging een internationaal karakter. De Europese fascist (o.a. in het Europese parlement) stellen zich als Europees blok op tegenover mensen met een niet-Westerse culturele achtergrond, m.n. migranten uit de 'derde wereld'.

Dit klimaat vergemakkelijkt dan weer het invoeren van racistische en repressieve maatregelen voor de tot standkoming van de Europese eenwording. Bevolkingsgroepen worden tegen elkaar uitgespeeld, zodat effectief verzet bemoeilijkt wordt en een betere controle op de bevolking uitgeoefend kan worden. Europese eenwording betekent niet de mogelijkheid om vrij van het ene land naar het andere te reizen. Het impliceert het bezit van één uniform reisdokument dat gekoppeld aan een Europese legitimatie (Ausweis-)plicht, je tot vreemdeling in je eigen land maakt. De nationale grenzen worden binnen, en niet naar buiten verlegd. Tenslotte willen we de aandacht richten op de mogelijkheid van de toepassing van het genenpaspoort op Europees niveau. Hierin zal afleesbaar moeten zijn, welke fysieke, mentale en maatschappelijke 'gebreken' de eigenaar/ares in zijn of haar genen draagt. Het gaat om mensen in te delen in soorten met het doel de ene groep als beter, nuttiger, maatschappelijk akseptabeler, goedkoper, te brandmerken. De wetenschap sluit aan bij de bestaan de conservatieve en racistische politieke opvattingen, die het meest zichtbaar worden wanneer de bezuinigingswoede het sterkste heerst.

Het streven naar Europese eenwording is onlosmakelijk verbonden met fascistische en racistische tendenzen. Terwijl fascist en racisten het rassebewustzijn van de blanke bevolking proberen aan te spreken, moet de anti-racistische beweging het klassebewustzijn proberen te ontwikkelen.

'verzetsgroep'

14 mei '88 solidariteitsdag

Op 15 mei aanstaande is het veertig jaar geleden dat de staat Israël werd geproklameerd. Ook voor het Palestijnse volk heeft die datum een sterk symbolische betekenis omdat hij het begin markeerde van ballingschap en verstrooiing. Het is de verdienste van de Palestijnen zelf dat ondanks alle pogingen om hun identiteit uit te wissen en hen tot een vergeten volk te maken, bijna alle landen van de wereld vandaag de dag het Palestijnse recht op zelfbeschikking steunen. Die mening wordt blijkens recente opiniepeilingen ook onderschreven door een duidelijke meerderheid van de Nederlanders.

Mei '88 is van bijzondere betekenis. De in Israël geplande viering van de proklamatie staat door de Palestijnse acties nadrukkelijk in het teken van de Palestijnse opstand tegen de Israëlische bezetting. Deze opstand heeft de Palestijnse kwestie in een stroomversnelling gebracht. De Palestijnen dringen zelfverzekender dan ooit aan op het einde van de bezetting en de verwezenlijking van hun nationale rechten. Meer dan ooit solidariseren de Palestijnen van 'binnen de grenzen van 1948' met de Palestijnen in de bezette gebieden van 1967. Dit maakt overigens duidelijk dat uitsluitend teruggave van de Westelijke Jordaanoever en

de Gazastrook niet een oplossing is voor iedereen. Nog nooit heeft de wereld zo duidelijk het Israëlische optreden tegen de Palestijnse bevolking afgekeurd en aangedrongen op gerechtigheid.

De dynamiek die de Palestijnse opstand teweeg heeft gebracht, biedt een zeer grote kans om -in het belang van de vrede in het Midden-Oosten - aan te dringen op een Internationale Vredeskonferentie. Mei '88 moet een maand worden waarin we nadrukkelijker en massaler dan ooit tevoren opkomen voor de onvervreembare rechten van het Palestijnse volk.

De 'Solidariteitsgroep Palestina', een samenwerkingsverband tussen het Palestina komitee, de Palestijnse gemeenschap en enkele vrouwen-, vredes-, en kraakgroepen, organiseert 14 mei een solidariteitsdag in Amsterdam. De leus is 'Palestina draagt de overwinning'. Dit drukt ons geloof uit in de uiteindelijke overwinning van de rechtvaardigheid en onze bereidheid op een positieve manier elke beweging in de goede richting een steuntje in de rug te geven.

De uitgangspunten van de solidariteitsdag zijn de volgende:

- het recht op zelfbeschikking;
- het recht op terugkeer van Palestijnse vluchtelingen;
- het recht op een onafhankelijke Palestijnse staat;
- erkenning van de PLO als enige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk;

-steun voor een Internationale Vredeskonferentie met deelname van alle betrokken partijen.

Deze principes liggen vervat in resolutie 38/58C van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 13 december 1983.

Het programma van de solidariteitsdag ziet er als volgt uit:

14.00 vertrek van de demonstratie op het Beursplein, 300 m van het station, richting Dam

Ieder wordt verzocht zich te kleden in de kleuren van de Palestijnse vlag: zwart, wit, groen en rood.

15.30 aankomst op het Museumplein en manifestatie daar: drie korte toespraken van Het Palestina komitee, de vertegenwoordiger van de PLO en iemand namens alle buitenlandse groepen; daarna is er afwisselend muziek, dans en

zang van onder andere

- Abu Elias
- Oema Soso
- Africa Soli
- Ibrahim Al-Bazi
- een Koerdische en een ritrese dansgroep
- de Palestijnse dansgroep Carmel

Daarnaast zijn er allerlei standjes met informatie van derde wereldgroepen en enkele boekenstands.

Voor kinderen treden om 16.45 de clowns de Flying Meatballs op.

Tijdens de demonstratie trekt de Fanfare de Erfenis met ons mee om de vrolijke stemming te versterken.

Tijdens de demonstratie en de manifestatie zal er 'passief' gekolleteerd worden door mensen van het Medisch Komitee Palestina, d.w.z. dat ze niet met kollektibussen mogen rammelen omdat de vergunning voor een kollekte al aan een andere groep vergeven is. Maar ze mogen wel een pet of koektrommel voor zich zetten.

We stellen ook voor dat de opbrengst van hapjes en dergelijke ten goede komt aan het Medisch Komitee.

We hopen dat jullie niet vergeten Palestijnse vlaggen mee te brengen. Wat de leuzen op spandoeken betreft, denken we aan originele teksten, die uitdrukken dat we optimistisch zijn over de toekomst van het Palestijnse volk. Bijvoorbeeld: Palestina, een goed land voor vrienden. Wie met vrede komt, is welkom in Palestina.

Onrecht duurt soms langer dan 40 jaar maar nooit eeuwig. Morgen zal er vrede zijn in Palestina.

Voor inlichtingen, overleg over initiatieven en affiches of folders, kun je het Het Palestina Komitee Amsterdam bellen: 020-246046-268857 adres: Lauriergracht 116; postbus 10520; 1001 EM A'dam girorek. Solidariteitsgroep: 1140588 (14 mei 88)

Voor wie meer wil weten over Palestina, zijn geschiedenis en de huidige situatie:

- er is een brochure-Soemoedspecial verschenen over de opstand in bezet gebied;
- de volgende Soemoed gaat over de geschiedenis van 40 jaar Israël. Soemoed is het tijdschrift van het Palestina Komitee. U kunt een abonnement nemen door f 25,- te storten op girorek. 2047409 t.n.v. Palestina Publikaties onder vermelding 'abonnement'.

Startbahn

West

De opsporingsaktie richt zich echter niet zozeer op het vinden van de 'moordenaars', maar op het doorlichten en vernietigen van structuren van het nog steeds voortgaande verzet tegen de Startbahn-West (die opnieuw uitgebreid moet worden). Bij de honderden arrestaties en huiszoekingen lijkt het de politie er vooral te doen, om greep te krijgen op het verzet en om oude rekeningen te vereffenen... omgezaagde stroommasten, brandaan-slagen ed.

Door de verlamme werking van de schoten, de twijfel en tweedracht die daardoor ontstond, slaagde de smeris erin met wat ze al wisten, mensen zo onder druk te zetten, dat ze gingen praten, mede door de angst om met de schietpartij in verband gebracht te worden.

Zo kon na de eerste arrestatiegolf (waarbij Andreas Eichler gepakt werd en waaraan Frank Hoffmann wist te ontsnappen) op grond van verzamelde nieuwe 'bewijzen' een tweede arrestatiegolf volgen (waarvan Rainer Hübner en Andreas Semisch nog steeds zitten) en in december nog een derde volgen (waarvan Marc Steinbrück nog zit). Hen wordt niet zozeer het voortijdige einde van twee kisten op 2 november ten laste gelegd, als wel het omzagen van stroommasten en andere militante akties. Een twintigtal anderen, die ook in staat van beschuldiging zijn gesteld, bevinden zich op vrije voeten. Gedeeltelijk omdat ze belastende verklaringen (tegen zichzelf en/of anderen) hebben afgelegd, gedeeltelijk omdat ze anderszins bereid waren mee te werken of niet te vluchten.

Frank Hoffmann was tot 18 maart op vrije voeten. Op die dag werd hij, volgens z'n eigen beschrijving door een opeenstapeling van tegenslagen door de amsterdamsche politie opgepakt. Hij hoopte in Amsterdam zich van nieuwe papieren te kunnen voorzien en uit het gezicht van de duitse smeris te zijn. In Amsterdam aangeland, volslagen onbekend met de stad en zonder een woord nederlands te kennen, kwam hij in de rosse buurt terecht, waar hij een paar maal overvallen en beroofd werd: eerste door een jeugdbende met honkbalknuppels, die hem met rust liet, omdat hij niets van waarde had, vervolgens raakte hij in een café een van z'n twee brillen kwijt, die hij als vermomming bij zich had. Op straat werd hem daarna ook nog z'n tweede bril gejat. Toen hij probeerde om de vrouw die de bril

Dreigende uitlevering van Frank Hoffman

Op 17 juli zal het proces over de uitlevering van Frank Hoffmann plaatsvinden. Hij werd sinds 3 november 1987 gezocht wegens het neerschieten van een aantal smerissen aan het einde van een demonstratie bij de Startbahn-West van het vliegveld van Frankfurt, ter gelegenheid van de zesde verjaardag van de bloedige ontruiming van een hutdorp, dat daar op de plaats stond, waar de Startbahn-West moest komen.

De 'schoten bij de startbaan' vormden de aanleiding voor een grootscheepse opsporing van de 'politiemoordenaars', een door de politie gekonstrueerde zogenaamde terroristiese vereniging rond Andreas Eichler, die al meteen 's ochtends na de nachtelijke schoten gearresteerd werd en in het bezit zou zijn geweest van een rugzak met het gebruikte wapen. Hij zou Frank Hoffmann, afkomstig uit Mörfelden vlak bij de startbaan, aangewezen hebben als degene die hem de rugzak gegeven heeft.

afgepakt had te overreden om de bril terug te geven, riep een passant, die iets van de diefstal had opgevangen, een voorbijlopende politiepatrouille. De vrouw, blijkbaar een oude bekende kit, probeerde de zaak af te doen als geintje. De politie wilde echter proces-verbaal opmaken en Frank Hoffmann daarom meenemen naar het bureau. Deze raakte in paniek en sloeg op de vlucht, waarna de politie de achtervolging inzette en hem op geweldadige wijze in de boeien sloeg. Omdat hij niet wist dat hij geen naam hoefde te noemen, gaf hij een valse naam van een bestaand persoon op. Die naam bleek niet te passen; de oogkleur klopte niet. Bovendien werd er post met z'n eigen naam bij hem gevonden waarna hij aan de hand van een opsporingsposter werd geïdentificeerd. Omdat hij bij zijn arrestatie lichelijk dronken was, werd hij eerst een paar dagen in een ontnuchteringscel op het amsterdams hoofdbureau opgesloten, waarna hij naar het huis van bewaring Havenstraat werd overgebracht. Inmiddels is hij overgeplaatst naar Groningen, waar de bajusomstandigheden beter zijn. Het is maar de vraag of deze overplaatsing wel uitsluitend bedoeld is om hem een aangenamer gevangenisverblijf te geven, en niet ook om hem uit de buurt van het amsterdams in het hoge noorden en alvast vlak bij de grens weg te stoppen. Naar omstandigheden gaat het hem goed; met de veel minder strenge nederlandse 'normale detentie' probeert hij zich op de nieuwe situatie als gevangene in te stellen, die over de grens veel harder zal zijn.

Tweede verklaring van Andreas Semisch

[Hieronder volgt de tweede verklaring van Andreas Semisch uit Wiesbaden. Hij meldde zich op 25 november na een oproep van de politie. Hij weigert aan het politieonderzoek mee te doen of een getuigenis af te leggen. Als meest uitgesproken gevangene wordt hij nu door de smeris als aanstichter van de door de politie gekonstrueerde terroristische vereniging onder autonomen tegen de Startbahn-West beschouwd. De eerste verklaring van Andreas Semisch stond in Zwarte 94.]

Ik heb besloten om op grond van de nieuwe situatie (...) mijn verklaring in tweeën te verdelen. In het ene deel gaat het om het verduidelijken van een aantal punten, die ik in m'n eerste verklaring slechts aangeduid heb, om te zorgen dat de discussie doorgaat. Bovendien zal ik een inschatting geven van de verandering van mijn hechtenisomstandigheden. (...)

Over de bajusomstandigheden: Ik denk, dat de veranderde regeling daarvan sinds 7.3.1988 - ongeveer vergelijkbaar met die van bv. Marc, Ingrid en Ulla, geen versoepeling/gunst is, maar een berekende aangelegenheid. In het besluit staat uitdrukkelijk, dat de zogenaamde 'versoepelingen' worden ingetrokken, wanneer ik contact met andere 129a-gevangenen opneem, bv. tijdens het luchten. Dit is precies de kern van de zaak - officieel zeggen, dat er geen isolatie bestaat - maar die isolatie toch doorvoeren, wanneer ik met andere politieke gevangenen wil spreken, dus niet meedoe aan het project van de staatsveiligheid om de zaak te depolitiseren. Konkreet gaat het erom, de discussie over de samenvoeging (van politieke gevangenen; typ.) en de praktische stap om daarvoor te strijden, dat wil onder andere zeggen: dat we die ook voor ons eisen, al van tevoren te verhinderen. Natuurlijk zijn de mogelijkheden om dat te verwezenlijken hier aan andere voorwaarden onderworpen - het is hier immers een ander nivo van verzet dan wanneer je buiten strijdt en bovendien van existentiële betekenis - niet alleen voor ons - ook voor jullie. Daarom belangrijk, omdat repressie als middel om de permanente maatschappelijke machtsverhoudingen, dwz. dit systeem. in stand te houden, zowel een selectief als een preventief karakter heeft. Selectief in haar methode, preventief vooral door de afschrikking/exemplarische veroordeling. In een tijd van wereldwijde economische crises bepaald door de inter-imperialistische concurrentie, die ook z'n gevolgen heeft voor de structuur van de energiemarkt hier (verandering door overproductie van stroom, verplaatsing van atoomtechnologie naar landen van de derde wereld) - krijgt de juridische en militaire wapenwedloop van het repressie-apparaat (uitbreiding van par. 129a, opzetten van nieuwe speciale politie-eenheden, in bv. Beieren) een fundamentele betekenis om hun heerschappij veilig te stellen. Nergens - behalve bij een direkt militair optreden - openbaart zich het repressieve karakter met een dergelijke duidelijkheid. Desondanks zou het te simpel zijn, om imperialistische heerschappij alleen daarmee te verbinden - dat zou betekenen, dat je de ingewikkeldheid ervan miskent. Ingewikkeldheid als wezenlijk kenmerk van het imperialisme komt niet alleen tot uitdrukking dmv. bijvoorbeeld de uitbreiding van het Rhein-Main vliegveld/amerikaanse luchtmachtbasis(Startbahn-West;typ.) als bevoorradings- en ravitailleringbasis, tot en met de direkte 'draaischijf' voor militaire interventies in zogenaamde 'krisisgebieden', daarmee de ekologiese vernietiging van de regio - samen met de levensvoorwaarden van de bevolking - op de koop toenemend, maar mani-

festeert zich ook in de wijze waarop onderzoek gebruikt wordt om genen- en voortplantingstechnologie als instrument voor het veiligstellen van heerschappij uit te breiden - de zogenaamde 'bevolkingspolitiek' - haar 'wetenschappelijke' basis: de eugenetika van het Derde Rijk. Continuïteit van het fascisme dus niet alleen op wetenschappelijk-politiek-juridies gebied (opbouw van de BRD;typ.) als frontstaat - integratie in het westen na de oorlog), maar ook in de verfijning/ontwikkeling van selectie/kontrole-mechanismes van de bevolking.

Het past allemaal in elkaar - hun projecten om hun oorlogen/veiligstellen van hun winstmaximalisering door forcering/expansie van kapitaalexport, technologietransfer en uitbuiting van grondstoffen door te zetten/te kunnen plannen. Daarbij hoort ook de konsolidatie van racistiese klassenstructuren, zoals in Zuid-Afrika, waar bv. vrouwen op de meest brute manier uitgebuit en sexisties onderdrukt worden, zoals in alle landen met lage lonen, waar de multinationale concerns hun filialen opgericht hebben. Aan de andere kant de ontwikkeling van selectieve sortering/programma's ter controle van de bevolking wereldwijd door genetechnologie. Die is niet alleen verantwoordelijk voor de geluidloze selectiekriteria voor de mensen die in de imperialistische 'normale' gang van zaken niet te gelde gemaakt kunnen worden, (de zogenaamde ongewensten, onaangepasten, weinig presterenden), maar ook preventie voor sociale controle - tegen de mogelijke interne vijand.

Over de dialektiek van revolutie en kontrarevolutie - of: het fascisme komt als straf, wanneer de revolutie niet bespoedigd wordt.

Het is niet vreemd, dat na de golf van repressie in het Rhein-Main-gebied (die een zich herhalend karakter heeft, zoals de arrestatie van Marc aantoonde) met als doel om de Startbahn-beweging te verslaan - wat hen niet gelukt is, de belangstelling van het federale openbare ministerie en de federale recherche zich richt op de beweging tegen genetechnologie en kameraden (m/v) uit het legale verzet - de objektieve samenhang vormt het belang van de staat bij hun vernietiging. De algemene gerichtheid op vernietiging wordt ook daardoor duidelijk, dat zij haar programma van isolatie allang niet meer alleen bij politieke gevangenen toepast, maar in versterkte mate ook tegen gevangenen, die sero-positief zijn. Op hun eis om vrijgelaten te worden, wordt hen met cyniese openheid geantwoord, dat ze desnoods in hun cel moeten sterven. (Frankfurter Rundschau 14.3.88).

Vergelijkbaar zoals bij ons - waar ze van een 'nieuwe terroristiese vereniging' onder de autonomen

spreken en ons lidmaatschap daarvan aanwrijven, gaat de constructie die Andrea en Rico in verband brengt met het proces in Stammheim tegen Eva, Luiti en Chris (de laatste drie werden eerder opgepakt als lid van de RAF, resp. militanten uit het anti-imperialistische verzet; A. en R. pas in december 87 als 'mededaders' van een aanslag in 86, waar ook L. en C. van worden beschuldigd; typ.). Parallel daaraan hebben ze in een grootscheepse actie in de hele BRD twee vrouwen opgepakt - Ingrid en Ulla - die ze een schijnbaar lidmaatschap, resp. ondersteuning van de RZ/Rote Zora aanwrijven. Doel van deze actie is, om het inmiddels ontwikkelde politieke verzet tegen de genen- en voortplantingstechnologie in diskrediet te brengen, dat er door publiciteitscampagnes in is geslaagd om het mensenverachtende karakter, het fascistoïde cynisme van een scheiding in 'waardig' en 'onwaardig' leven, dwz. de geluidloze vernietiging van het laatste te ontmaskeren. Het gaat met de constructie van 129a - weer eens preventief - om het bang maken/kriminaliseren van deze beweging en tegen de politieke initiatieven van een deel van de vrouwenbeweging, om de strijd tegen imperialisme en patriërchaat te ontwikkelen. Het hele concept/strategie van het zogenaamde 'anti-terrorisme' heeft niet alleen een binnenlands, maar ook een internationaal karakter. In het afgelopen jaar institutionaliseerden Frankrijk en de Bondsrepubliek met een overeenkomst de bestrijding van het terrorisme. Er bestaat een besluit, om een geheim kommunikatienet tussen de nationale veiligheidsapparaten op te richten en het vluchelingenrecht aan elkaar aan te passen. Op een ontmoeting van politiefunktionarissen uit de EG en 12 afrikaanse staten werd een afspraak gemaakt tot samenwerking. Op de economische wereldtop in Venetië besloten de zeven deelnemende staten, om een permanent overleg over het terrorisme te beginnen, dat zich niet alleen met maatregelen tegen binnenlandse oppositionele groepen, maar ook tegen staten moet gaan bezighouden, die zogenaamd het internationale terrorisme ondersteunen. Hoe deze politiek van het anti-terrorisme concreet bv. op de hechtenisomstandigheden/isolatie van politieke gevangenen invloed heeft, toont het franse voorbeeld. De hongerstaking van gevangenen van Action Directe voor samenvoeging. Daar wordt met groffe, cynische openlijkheid gezegd (min. van binnenl. zaken Pasqua): "Iedereen heeft het recht om een afmageringskuur te doen." De gevangenen verklaart men ondanks hun hongerstaking en half in koma - ze wegen deels nog maar 30 kilo - 'in staat om de rechtzitting bij te wonen' en worden in een rolstoel de rechtzaal ingereden - het is de openlijke gerichtheid van de staat op vernietiging - links in Frankrijk zwijgt - nog steeds.

Het is een berekende aangelegenheid om de gevangenen met voortdurende infusen in leven te houden tot de verkiezingen, want met het uitgangspunt, dat de belangen van de staat voor alles gaat, wordt politiek bedreven - om ze daarna te laten krekperen.

In extreme situaties zoals deze, komt achter het masker van de burgerlijke 'demokratie' de fascistiese grimas te voorschijn. Een ander voorbeeld is de Duits/franse samenwerking van specialisten van de franse anti-terrorisme-kommando 'RAID' met die van het SEK (kommando voor bijzondere opdrachten, Duitse anti-terreureenheid; typ.). Wat daar besproken erin de praktijk omgezet moet worden, wordt met de schoten van Gibraltar duidelijk, waar hun kollega's, de killers van de SAS, drie ongewapende IRA-leden midden op straat terechtstelden.

De strijd tegen isolatie - voor kollektiviteit en samenvoeging, is ook een strijd voor leven, voor revolutie - ook daarom heb ik me in mijn verklaring van januari met de hongerstaking (van Action Directe; typ.) solidair verklaard.

Tegen de georganiseerde onmenselijkheid hier en overal - sociale revolutie!

Andreas Semisch, gevangene van het verzet tegen Startbahn-West, maart 1988

Adressen

Frank Hoffmann
 Helperlinie 4
 9722 AZ Groningen

Steungroep Frank Hoffmann
 Postbus 10184
 1001 ED Amsterdam

Reiner Hübner
 Justizvollzugsanstalt
 Frankfurt Preungesheim
 c/o Ermittlungsrichter am BGH
 Herrenstrasse 45a
 D-7500 Karlsruhe
 BRD

Andreas Eichler
 Justizvollzugsanstalt
 Frankfurt Preungesheim
 c/o Ermittlungsrichter am BGH
 Herrenstrasse 45a
 D-7500 Karlsruhe
 BRD

Andreas Semisch
 Justizvollzugsanstalt
 Frankenthal
 c/o Ermittlungsrichter am BGH
 Herrenstrasse 45a
 D-7500 Karlsruhe
 BRD

Marc Steinbrück
 Justizvollzugsanstalt
 Giessen
 c/o Ermittlungsrichter am BGH
 Herrenstrasse 45a
 D-7500 Karlsruhe
 BRD

[De isolatiefolter waaraan behalve Andreas Eichler en Rainer Hübner, gevangenen uit het Startbahn-verzet, ook andere politieke en sociale gevangenen in de BRD onderworpen zijn, wordt meestal uitgevoerd volgens het onderstaande 24-punten-programma dat oorspronkelijk in november 1982 voor Christian Klar, gevangene uit de RAF werd opgesteld. Deze vormt in ieder geval de algemene richtlijn voor gevangenen die wegens par. 129a (terroristische vereniging) worden vervolgd en hangt dus ook Frank Hoffmann boven het hoofd.]

1. De samenvoeging van de verdachte met andere voorarrest-straftgevangenen is uitgesloten.
2. De deur van de cel van de verdachte moet van een extra slot worden voorzien.
3. Het venster van de cel van de verdachte is voorzien van een beveiligingsvoorziening - bv. een hekwerk van vliegengaas of een blikken plaat met gaatjes. Dit ter vermijding van het ongecontroleerd opnemen van contact. Er moet voldoende uitzicht, voldoende lichtinval en frisse lucht gewaarborgd worden.
4. De cel van de verdachte mag niet boven de normen van het Huis van Bewaring en de voor andere gevangenen geldende regels worden verlicht. Het gebruik van andere lichtbronnen zoals sta- en zaklampen, kaarsen ed. zijn verboden.
5. Deelname aan bijeenkomsten en kerkdiensten in het huis van bewaring is uitgesloten. Verder mag de verdachte tijdens voorgeleidingen of wassen geen contact met andere gevangenen hebben.
6. De uitreiking van de maaltijd geschiedt door 2 beambten van het huis van bewaring, er voor zorgend dat er geen andere gevangenen bij zijn. Het doen van inkopen is de gevangene niet toegestaan.
7. Luchten wordt als individueel uurtje doorgevoerd. Het luchten wordt onmiddellijk gestaakt, in het bijzonder bij het niet opvolgen van aanwijzingen, beledigingen aan het

24 Punten-programma

adres van inrichtingspersoneel en bij het veroorzaken van lichamelijke of materiële beschadigingen.

8. De verdachte mag de door de inrichtingsleider toegestane extra voedings- en genotsmiddelen, als ook zaken van persoonlijke aard, in zoverre die niet met een rechterlijk besluit zijn uitgesloten via de inrichtingsverkoop verkrijgen. De verdachte mag het voor voorarrestgevangenen geldende normbedrag overschrijden tot een maximum van 300 DM per maand.

9. Het is de verdachte verboden om eigen bovenkleding te dragen. In zoverre het dragen van andere dan inrichtingskleding op mediese gronden noodzakelijk is, beslist in elk afzonderlijk geval het hoofd van de inrichting na overleg met het openbaar ministerie.

10. Eigendommen voor persoonlijk gebruik of ter inrichting van de cel, kunnen door de inrichtingsleider na afspraak met het OM overhandigd worden.

11. De verdachte, zijn cel en de zich daarin bevindende voorwerpen worden dagelijks doorzocht. Het is niet toegestaan om kennis te nemen van post die als verdedigerspost is gekenmerkt.

12. De verdachte wordt dag en nacht onopvallend geobserveerd.

13. De verdachte mag de radio via de gemeenschappelijke installatie van het huis van bewaring horen, zoals die ook voor andere voorarrestgevangenen beschikbaar is. De verdachte mag een radio-apparaat zonder korte golf-ontvangstmechanismen gebruiken, die door bemiddeling van het huis van bewaring is te verkrijgen. Wordt het apparaat door derden verschaft dan moet voor overhandiging door ambtenaren van de federale recherche of de bevoegde ambtenaren van recherches van deelstaten onderzocht worden of voornoemde onvangstbepalingen kloppen en of erin zich geen dingen bevinden die bij binnenkomst de toestemming van de instelling nodig hebben.

14. De verdachte mag maximaal 4

duitstalige dagbladen hebben, die door het huis van bewaring geregeld worden. De verdachte mag door bemiddeling van het huis van bewaring maximaal 4 duitstalige week- en maandbladen of tijdschriften krijgen die in het openbaar verkocht worden.

15. De verdachte mag steeds maximaal 20 boeken in zijn cel hebben.

16. Ter voorbereiding en voortzetting van zijn verdediging mag de verdachte een eigen type-machine gebruiken. Als de type-machine niet met behulp van de bemiddeling van de instelling is verkregen doch door derden, dan moet deze voor uitreiking onderzocht worden door ambtenaren van de federale recherche of door bevoegde ambtenaren van de recherche van de deelstaat op zaken die slechts met toestemming van de inrichting mogen worden binnengebracht. In elk geval moet voor de uitreiking eerst een schijffest gedaan worden.

17. De verdachte mag volgens de normen van de betreffende eenmalige toestemming bezoek ontvangen van één persoon. Het toelaten van meer personen gelijktijdig op bezoek wordt alleen bij uitzondering toegestaan. Overschrijding van de toegestane 30 minuten is alleen met toestemming van geval tot geval mogelijk. Het bezoek wordt onmiddellijk afgebroken als er door de verdachte of zijn bezoek misbruik van wordt gemaakt (bv. het niet opvolgen van aanwijzingen van degene die fouilleert of van bewakende ambtenaren, bij het geven van goederen, mededelen van gekodeerde of versluierde berichten, gesprekken over criminële activiteiten in de terroristenscene, of van door hun gesteunde groepen, en bij gesprekken over verzet in huizen van bewaring met inbegrip van gesprekken over 'hongerstakingen').

18. Het is de bezoekers verboden om de verdachte voedings- en genotsmiddelen alsmede andere goe-

deren te overhandigen. In zoverre bezoekers aan de verdachte voedings- en genotsmiddelen willen doen toekomen, staat het hen vrij om het daarvoor benodigde geldbedrag op de rekening van de verdachte bij het huis van bewaring te storten. Van dit geld kan de verdachte mbv. bemiddeling van het huis van bewaring fruit, zoutigheden en sigaretten in de voor de instelling gebruikelijke hoeveelheid en zelfs boven de aan andere voorarrestgevangenen toegestane hoeveelheid.

19. Pakjes met een andere inhoud dan drukwerk moeten rechtstreeks naar de bevoegde rechter gestuurd worden, waarna het hoofd van de instelling beslist over uitreiking in onveranderde toestand.

20. Bezoekers van de verdachte moeten voor elk bezoek gefouilleerd worden, en wel door aftasting van de kleren en het doorzoeken van de meegebrachte spullen.

21. De verdachte moet voor en na elk bezoek gefouilleerd worden, door ont- en omkleden.

22. Advokaten mogen voor elk bezoek mbv. aftasting en inzage van de eigendommen mbv. een metaaldetektor gecontroleerd worden op goederen die niet voor de verdediging noodzakelijk zijn. Het is hen verboden om dikteer- of geluidsapparaten ea. alsmede onderdelen en toebehoren mee in de spreekkamer te nemen. Papieren of andere voor de verdediging noodzakelijke zaken moeten voor uitreiking aan de verdachte eerst worden voorgelegd aan de bevoegde rechter.

23. Bij akueel gevaar voor lijf en leven van de verdachte kan het hoofd van de instelling ook zonder toestemming van de rechter beslissen over de behandeling.

24. In zoverre bepalingen niet worden omschreven in de isolatiebepalingen gelden de normale bepalingen voor voorarrest in een huis van bewaring.

WERK MEE AAN DE ROZE ZATERDAG
25 juni 1988!

Voor de werving van vele vrijwilligers/sters voor werkzaamheden op de Roze Zaterdag, 25 juni a.s. in Delft, en voor een bevrijdend gevoel, organiseerde de Delftse Werkgroep Homoseksualiteit en het Roze Front Delft op 5 mei een daverend feest.

Een warming-up voor iedereen, die zin heeft in een feest en die bereid is hand- en spandiensten te verlenen, zoals: Helpen in de begeleidingsdienst, kaarten- en bonnenverkoop, drankverkoop en nog veel meer.

Wie het feest heeft gemist, maar wel zin heeft om mee te werken aan de Roze Zaterdag kan zich aanmelden bij:

De Delftse Werkgroep homoseksualiteit, Postbus 91, 2600 AB Delft of

Roze Front Delft, Postbus 3293, 2601 DG Delft. Het RFD is ook bereikbaar op vrijdagochtend van 09.00 tot 12.00u, Lange Geer 22 in Delft. Tel: 015 - 141857

19 mei

Heksennacht

in het noorderplantsoen
bij slecht weer in de concertzaal van het Wolters Noordhof Complex,

aanvang: 21.00 uur

programma: * Inleiding
* Truus gaat uit wandelen, cabaret
* Groot saxofoonorkest
* Fakirakt/ Heksenwerk
* Truus gaat uit
* De vuurspuugsters
* Harmonisch duo
* Truus gaat uit wandelen
* Afsluiting

Om 00.30 : Fakkeloftocht naar de Derde Dame

Na afloop : * SWINGEN

Bericht uit Eindhoven
video cyclus over de spaanse burgeroorlog
za 21 mei om 21.30 uur
zo 22 mei om 15.00 uur
in de Bunker St. Jorislaan 92 A
VENVEREMOS !

DEN HAAG

Vrijdag 20 mei, 13.30 uur
demonstratieve meeting
bij de Sovjet-ambassade
aan de Andries Bickerweg 2,
en vervolgens, hetzelfde
bij de Amerikaanse ambassade
onder de slogan:
"VS-senaat: stop gevaarlijk
spel en teken INF-akkoord"
Het einde van de tweede meeting zal ongeveer 16.00 uur zijn.

VERZETTING/VERZETTING/VERZET

De film "staat van beleg" van Costa Gavras, die in de vorige Zwarte stond aangekondigd voor 21&22 mei is **VERZET** naar:
Vrijdag 27 mei, 20.30 (poortgebouw Rotterdam)
Zondag 29 mei, 14.00 (Blauwe Aanslag, Den Haag)

AMSTERDAM/AMSTERDAM/AMSTER

14 mei: **palestina draagt de overwinning**
wereldwijde demonstratie in solidariteit met de palestijnse strijd.
14.00: Beursplein
Daarna manifestatie op het Museumplein met sprekersters en muziek.

21 mei: Binnenpret, amstelveenseweg 134, vanaf 15.00:

ERITREA. POLITIEKE EN KULTURELE SOLIDARITEITSDAG.
(Slagerzicht, Frontline Internationaal, Binnenpret)
15-16.00: video EPLF
16-17.00: spreker EPLF
17-18.00: diskus
18.00 : Eritrees eten
Daarna Eritrese muziek

BENEFIETFEEST/BENEFIETFEEST

27 mei: benefietfeest voor de **ZWARTE**, in Vrankrijk, vanaf 21.30. Met film, muziek, disko en Zwarte's

NIJMEGEN/NIJMEGEN/NIJMEGEN

Ontruiming van de Arkstee wordt verwacht vanaf maandag 16 mei.
Geef je op voor de alarmlijst: 080-240245
Radio Rataplan gaat in de lucht die dag: 102.5 MHZ
EHBA op de Pontanus
Arrestantennummer: 231708
De hele dag manifestatie in de PLU-fabrieken: V. Oldenbarneveldstraat 63A

DELFT

Vrouwenradio Delft
101.75 MHz FM (niet op de kabel)
19 MEI '88 vanaf 12UUR een programma met daarin o.a.
-genentechnologie
-nicaragua
-palestijnse kwestie
-verenigd europa
-aktualiteiten

Vrouwenhuis Delft
Maria Gouwloospoort 38

Zondag 29 MEI ZONDAGMIDDAGSALON met als thema: **GENENTECHNOLOGIE en BEVOLKINGSPOLITIEK.**
Joytina Gupta komt spreken over de mogelijkheden die voortplantingstechnieken bieden voor bevolkingspolitieke doeleinden in Nederland en India.
AANVANG 14:30 uur.

Zondagmiddagsalon is elke laatste zondag van de maand.

benefiet

voor

DE ZWARTTE

a.
LM: "COUP POUR COUP" (over stakende vrouwen)

AND: "THE MIAMI 4"

XO (na 0.00u)

ERKOOPT VAN OUDE ZWARTES
N DE NIEUWE ZWARTE MET

EN OVERZICHT VAN ZWARTE

RI T/M NR100

VRIJDAG 27 MEI 1988

AANVANG 21.30u

ENTREE 3 piekies

VRANKRIJK
SPUISTRAAT
AMSTERDAM